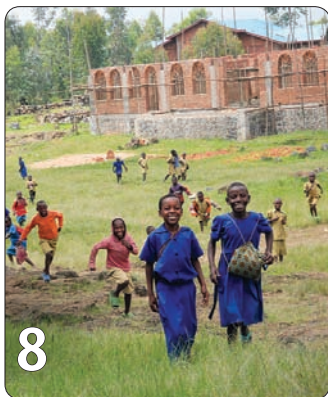

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

8

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

Megbízható emberek

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Nyugvóra tért

8 Alapcikk

Claude Richli

Reménység
a népiértés után

12 Igék és jelentésük

Gabriel Işvan

Isten azt kérte Sámuel-
től, hogy hazudjon?

17

12 Ismerjük meg

adventista családunkat

- A nagyváradi „Marathá” gyülekezet
- A Holland királyság

14 Visszhangok

Adrian Neagu

Michael Belina
Czechowski – egy meg
nem értett sors, és egy
hatalmas Isten

17 Misszió

Natanael Jigău

Mozgókönyvtár
Resicabányán

27

18 Lelki élet

Daniel Nițulescu

A száműzetésben
levő Szentély

20 Lelki élet

Mezei Áron

Szó és tett

21 Esemény

Emanuel Sălăgean

Éljetek Isten dicsősé-
gére. Soli Deo Gloria!

23 Archívum

Aron Moldovan

Őrálló, meddig tart
még az éjszaka?

26 Bibliai prófécia

Laurențiu Moț

Az armageddoni
nagy meglepetés

28 Jelenkori történelem

Iosif Suciu

Semmi sincs új dolog
a nap alatt

30 Gyermekoldal

Alina Chirileanu

Dicséritek az Urat!

31 Szívtől szívnek

Marius Munteanu

Hutu és tuszi – avagy
mit nem jelent a meg-
bocsátás?

2014. augusztus. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.
Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Ioan Câmpian-Tătar, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Iosif Diaconu Tanácsadók Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georgel Pirlitu, Szász Ernő, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Ioan Câmpian-Tătar, Florian Ristea, Fordította Bartha Sándor, Szerkesztette Mezei Áron, Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

Megbízható emberek

„Számot sem vettek azoktól az emberektől, akiknek keze által kiadták a pénzt a munkásoknak, mert híven jártak el.” (2Kir 12:15)

Egyik barátom látogatott meg. Kezdetben szomorúnak tűnt, hiányoltam a tőle megszokott jókedvét. Megkérdeztem, mi gyötri. A szemembe nézett és így szólt:

– Van-e még megbízható ember ezen a világon?

– Keresd csak meg őket – mondtam. Kevesen vannak, de vannak. Istennek minden embere megbízható.

– Na, és hol vannak ők?

– Hát szét vannak szórva mindenütt, csak észre kell vened őket.

A barátom hallgatott néhány pillanatig, majd felsóhajtott:

– Néhány héttel ezelőtt Bukarestben jártam a cég ügyeit rendezni. Az autóbuzson a közlemben ült le két életerős férfi. Az egyikük élsportoló volt. Ő mesélte el társának, hogy a lakását és bútorait épp most újítja fel egy munkáscsoport. „Na, és ki felügyeli őket?” – kérdezte aggodva a társa. A sportoló mosolyogva válaszolt: „Légy nyugodt, ezek megbízható emberek!” „Megbízhatóak?” – kérdezte elképedve a másik. „Egyáltalán van-e még ma megbízható ember?” „Igen, ők azok” – válaszolta nyugodtan a sportember. „Ezt honnan veszed? Talán a rokonaid? Vagy ismerősök?” „Nem, hiszen csak most ismertem meg őket. A főnököm ajánlotta, mivel hívők.” „Na és, ha hívők, azt hiszed, hogy képesek lesznek ellenállni a házadban levő vagyron kísértésének? Arra nem gondolsz, hogy csak az aranyérmeid egy vagyont érnek?” „Lehet... de én bízom bennük.” „Na, ide figyelj barátom! Én már sokat hallottam a hívőkről.” „Még lehet, de ezek a hívők különleges emberek.” „Miért?” „Ezek nem olyanok, mint akik vasárnapot ünnepelnek.” „Hát akkor mit?” „A szombatot. A főnököm régóta ismeri őket, és ő mondta el, hogy régen nagyon sokat szenvedtek, és nagyon sok anyagi veszteség érte őket a szombatünneplésért. Most képzelj el, hogyan állhatnának meg Istenük előtt, ha engem néhány értéktelen dologtól megfosztanának? Én azt hiszem, hogy ők egyszerűen képtelenek erre?”

Nem akartam hinni a fülemnek. Nem a hívők becsületességén csodálkoztam, hanem a sportember bizalmán. Miután a barátom elhallgatott, a következőket mondtam:

– Nos, magad adtál választ a kérdésedre.

– Talán igen, – mondta – de itt nem ért véget a történet.

– Nem? Akkor folytasd!

– Egész héten az eset hatása alatt voltam. Bártorságot nyertem és büszke voltam egyházamra. Azonban péntek este értesített a presbíter, hogy betörték a gyülekezetünkbe, és elvitték az orgonát, a hangosító berendezést, a videokamerákat, lényegében minden elektronikai felszerelést. Ráadásul a rendőrség egy népünkhöz tartozó személyt gyanúsít a tett elkövetésével. Na, ekkor zavarodtam össze, és fordultam hozzád.

– Tényleg kellemetlen a történet vége, azonban még ez sem teszi semmissé a sportoló bizalmának szépségét.

– Ez igaz, csakhogy zavart okozhat a naivság, a hiszékenység és a gyerekies gondolkodás – mondta ő.

Barátom, van egy törvényszerűség. Mindig hajlunk arra, hogy másokra úgy tekintsünk, mint amilyenek mi vagyunk szívünk rejtett mélységeiben. A tolvaj mindig nagyobb tolvajnak tart másokat, s a rosszat sokkal rosszabbak látja másokban. És folytathatnám a sort. Én tehát nem gondolom, hogy ez a sportoló naiv. Eszembe jut két bibliai király, akik éppen így bíztak a munkásaikban. Jóás és Jósias királyról van szó. „Menj fel Hilkiához, a főpaphoz, és számlálják meg az Úr házába begyűlt pénzt... És adják azt az Úr házában való mívések pallérainak kezébe... mert ők azt becsülettel végzik” (2Kir 22:4-7).

Ez a vágy sokkal több legyen annál az álomnál, hogy ezeket a szavakat mondja majd a Király rólad, rólam és mindannyiunkról. Ez legyen a legmagasztosabb célkitűzés, a legmagasztosabb jutalom. Eme csúcs felé vezető út nyitva áll mindazok előtt, akik az igazi értékeket szeretik. „És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok!” (Ésa 30:21). ■

Virgiliu Peicu,
a Curierul Adventist
főszerkesztője

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Az adventista líceumokban újra sikeresen érettségiztek a diákok.....

Az elmúlt évekhez hasonlóan az idén is bebizonyosodott, hogy az adventista líceumok megfelelő képzést nyújtanak, ugyanis a sikeresen érettségizők számaránya meghaladta az országos, vagy a megyei átlagot. E biztos és pártatlan eszköz révén is bebizonyosodott az adventista oktatás komolysága.

A bukaresti „Ștefan Demețrescu” Adventista Teológiai Líceum végzősei körében 2014-ben 95%-os volt az átmenőjegyet elérők aránya, míg ez fővárosi szinten 56,23%-ot, országos szinten pedig 59,25%-ot jelentett.

Adrian Mihalcea tanár, a középiskola igazgatója szerint ennek az egyik titka az, hogy „valós módon, és nem csak a nyilatkozatok szintjén vállaltuk fel a bibliai értékeket, a becsületességet és a tisztességet.”

Megemlítjük, hogy Adrian Mihalcea igazgató és Claudia Enache tanárnő már 2012 óta tagja az Oktatási Szakértők Országos Testületének.

Hasonlóképpen a craiovai Adventista Teológiai Líceum is 93,48%-os átlagot ért el, miközben a megyében a sikeresen végzősök aránya csupán 55,51% volt.

A kolozsvári „Maranatha” Adventista Teológiai Líceum is jó eredményekkel, 84%-os aránnyal zárta az érettségizést.

Mióta az érettségizés 2011-ben bevezették a videokamerás felügyeletet, az adventista líceumokban egyre nagyobb arányban érettségiznek sikere-

sen a diákok, egyes esetekben ez a szám megduplázódott az előbbi évekhez képest, s ez is bizonyítja, hogy az adventista oktatási rendszer a minőségi keresztény értékekre és elvekre épül.

Megjegyzés: A Hetednapos Adventista Egyház kitűnik a keresztény egyházak sorából azzal, hogy az egyik legfejlettebb oktatási rendszerrel rendelkezik a protestáns egyházak körében a maga 7800 iskolájával, középiskolájával és egyetemével, 85000 tanügyi káderével pedig több mint 1650000 diáknak biztosítja az oktatását.

Ez az oktatási intézményrendszer, melynek számos iskolája, egyeteme elismert tevékenységéért, keresztény oktatást biztosít mind egyetem előtti, mind egyetemi és mind egyetem utáni szinten, és különleges hangsúlyt fektet a szolgálatkészségre.

Forrás: Adventista Info, 686/2014. július 11.

■ ESEMÉNYNAPTÁR 2014 AUGUSZTUSÁRA ÉS SZEPTEMBERÉRE*

Dátum	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
augusztus 3–10.	Zenei és képzőművészeti tábor	Soborsin, Arad megye	Cristian Toma – Zenei Osztály felelőse, Bánáti Egyházterület
szeptember 1–4.	Az Inter-Európai Divízió könyvevágélistáinak találkozója	ATI, Cernica	Delbert Beker, Howard Faigao – GK Gabriel Maurer – EUD Ioan Câmpian-Tătar – Román Unió
szeptember 1–12.	Kirándulás	Görögország	Ifjúsági Osztály – Bánáti Konferencia
szeptember 26–28.	Keresztény Életvezetés Találkozó	ATI, Cernica	Erika Puni, Mario Niño, Larry Evans – GC Paolo Benini, Corrado Cozzi – EUD Eduard Călugăru – Román Unió

* Az események időpontja időközben változhat.

Az Adventista Teológiai Intézet végzősei körében 100%-os volt a sikeresen államvizsgázók száma

Az Adventista Teológiai Intézet végzősei sikerrel vették a 2013–2014-es tanulmányi év utolsó nagy megméretését. Az államvizsgán 100%-os volt a sikeresen vizsgázók száma. Ez azonban nem az egyetlen jó hír. Újabb öröme ad okot az, hogy a vizsgán elért átlag 9,13-as, és minden jegy 8-as fölötti volt. Szakokra leosztva, a következő átlagokat érték el a vizsgázó diákok: Adventista Pasztorálteológia (9,45), Román nyelv és irodalom – Angol nyelv és irodalom (9,01), Szociális munka (8,60), Óvodapedagógus és tanítóképző (9,54).

Érthető tehát, hogy ez az örömteli helyzet nagy elégtételt jelent diákoknak és tanároknak egyaránt. „A 100%-os siker nem lett volna elérhető a diákok erőfeszítése, kitartása és odaadása nélkül. Ez az egész tanári kar számára is örömet jelent, és bátorítást a következő diáknemzedékek számára” – nyilatkozta dr. Zenobia Niculiță egyetemi tanár, az Óvodapedagógus és tanítóképző szak menedzsere.

Említésre méltó továbbá, hogy ez a siker Isten segítségével nem valószínűsíthető volt. Ez egy újabb bi-

zonyítéka áldásainak, és annak, hogy Ő gondoskodik az adventista oktatásról. Ez a bizonyosság nyújt reménységet, de egyben nagyon sok felelősséget is az Adventista Teológiai Intézet jelenlegi diákjainak, de azoknak is, akik ez után szeretnének ott tanulni. Ebben az évben a felvételt július 14–24 és szeptember 8–18 között szervezik meg. Bővebb tájékoztatásért az érdeklődők keressék fel a www.institutadventist.ro/ admitere honlapot, telefonon pedig a 021 369 53 50 vagy a 0744 68 51 23-as telefonszámon érdeklődhetnek.

*Forrás: Adventista Info,
686/2014. július 11.*

85 év advent hit és reménység a Dâmbovița megyei Bădeni helységben

Szombaton, június 28-án, reggel 9 órakor vette kezdetét a Dâmbovița megyei Bădeni helység adventista gyülekezetében az az ünnepség, amely a helyi advent közösség megalapításának 85. évfordulójára hívatott megemlékezni. Ebből az alkalomból meghívták az utóbbi 20 évben ott szolgáló lelkészeket – Ciprian Mușuroi (2000–2005), Emilian Țăran (2005–2006), Nicolai Tănase (2006–2007), és Iosif Diaconu (2007–2010) –, hogy együtt emlékezzenek a gyülekezet tapasztalataira. Sajnálattal fejezzük ki, hogy Apostol Chelbegean testvér, aki 7 évig pásztorolta ezt a gyülekezetet (1993–2000), nem lehetett jelen. Az esemény előtt csupán néhány nappal fejezte be szolgálat- és áldozatkész földi életét.

„Az idők során mindig voltak emberek Bădeni-ben, akik válaszoltak erre a felhívásra: »Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és velem vacsorálok és ő én velem«. S ezek az emberek a helyi lakosok áldására váltak. Krisztus ugyanazt az ígéretet intézi minden nemzedékhez, a menny ugyanazt kínálja fel mindenkinek: Íme, Én zörgetek! Aki meghallja a mennyei meghívást és válaszol, a győzők táborához csatlakozik, Krisz-

tus testéhez, egyházához, és »még a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat« (Mt 16:18)» – emlékeztette az egybegyűlteket Gabriel Ișvan, a Munténiai Egyházterület Kommunikációs igazgatója.

A bădeni-i gyülekezet 1929 szeptemberében alakult 14 taggal. Elöljárói közül megemlíjtjük Ghița Dumitra, Mărioara Bucur, Danil Andreeana és Gheorghe Solomon nevét. Ez a közösség azonban a gyülekezeti termek

érdekes történelmével is rendelkezik. A kezdetektől fogva napjainkig négy imatermük volt, a legutóbbit Ion Filip testvér kezdeményezésére építették.

Az ünnepi program keretén belül Luiza Spiridon testvérnő és a Dâmbovița megyei zenekar szolgálata révén emelkedett a hallgatóság szíve és elméje a történelmünk minden lépése fölött örökdő Isten elé.

*Claudiu Țepuș,
a buciumeni-i (DB) kerület lelkésze*

Adventista imaházavatás Alexandru Odobescu (BZ) helységben

Az öröm napja volt 2014. június 28-a Alexandru Odobescu helység adventista közössége számára. Ezen a szombaton avatták a helység adventista imaházát. Az eseményen közel 150 személy vett részt. A jelenlevők a bibliai igazság hirdetésének is örülhettek, amelyet Valentin Bădescu lelkész, a Munteniai Egyházterület pénztárosa tolmácsolott. A program zenei részét a Vrancea

megyei Bordești község adventista gyülekezetének kórusa, valamint a Buzău megyei Topliceni-ből érkezett gyerekkórus szolgáltatta.

Az imaházavatás csodálatos közösségi alkalomnak bizonyult, amelyen a helyiek mellett Topliceni, Dănuleşti, Deduleşti, Valea Salciei, Râmnicu Sărat, Bordești helységek adventistái, valamint más meghívottak is részt vettek.

A délutáni istentiszteleten az újonnan felavatott imateremben a közösség az úrvacsora szent jegyeiben részesülhetett.

„Vágyunk az, hogy ez a gyülekezet egy menedékhely, és az üdvösség helye legyen mindazok számára, akik őszintén keresik Istent” – jelentette ki Marian Ciurtin, helyi lelkész.

Forrás: Adventista Info, 687/2014. július 18

Tíz éves a román advent közösség Athénban

Az athéni román hetednapos adventista gyülekezet 2014. július 12-én ünnepelte fennállásának tizedik évfordulóját.

A gyülekezet hivatalosan 2004 júniusában alakult. A közösségben 2003 és 2008 között Eugen Băciu lelkész szolgált, mely időszak alatt a gyülekezet elérte a 110 aktív taglétszámot.

A 2008-as évtől kezdődően egészen 2013 áprilisáig az athéni gyülekezetben Simion Biciuman lelkész volt az evangélium szolgája. Ebben az időszakban azonban a gazdasági válság ha-

tására nagyon sok aktív egyháztagnak elvesztette az állását, s arra kényszerült, hogy elhagyja Görögországot. Egyesek Nagy-Britanniába, Németországba, Belgiumba költöztek, vagy visszatértek Romániába.

A gyülekezet azonban folytatta tevékenységét és eleget tett küldetésének, hirdette Krisztus szeretetét és az evangéliumot azoknak, akik meg akarják ismerni Jézus Krisztust. S a nehézségek és akadályok ellenére ebben az évben, május 24-én négy személy kötött keresztség által szövetséget az Úrral.

Az eseményen jelen volt Raafat Kamal lelkész, a Transz-Európai Divízió újonnan megválasztott elnöke, Marius Munteanu, a romániai Hetednapos Adventista Egyház elnöke, Claudiu Gulias, a Görög Misszió elnöke, és Maglis Apostolos nyugalmazott lelkész, a Görög Misszió volt elnöke. A felszólalók örömeiknek adtak hangot, Isten részéről pedig bátorítást és tanácsokat tolmácsolnak a közösségnek.

Forrás: Adventista Info, 687/2014. július 18.

ASI Romania találkozó

*Erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dorgában mindenkor.
1Korinthus 15:58*

Itt az ideje cselekedni!

Különleges meghívott:
Robert S. Folkenberg

Október 10., péntek, Apollo Hotel, Maroszentgyörgy

Szemináriumok: *Kiválóság a szakmai fejlődésben
Egyszer volt... a család
Üzleti siker a jelenlegi
gazdasági környezetben*

Kerekasztal-beszélgetés Robert S. Folkenberggel

Október 11., szombat, Kultúrpalota, Marosvásárhely

Különleges program + koncert

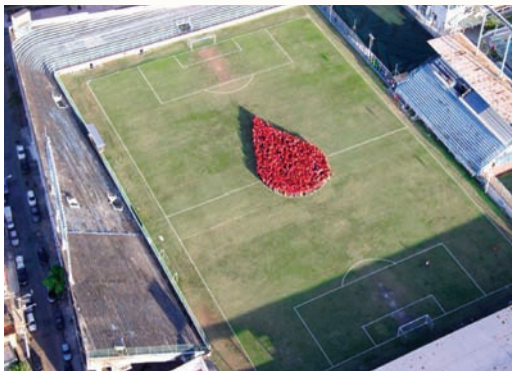

■ VILÁGEGYHÁZ

A braziliai adventisták „sok gólt lőttek” a világbajnokságon

Több ezer brazil adventista osztott ivóvizet és vallásos irodalmat a labdarúgó világbajnokságnak helyet adó 12 stadion közelében. A sportesemény egész ideje alatt helyi önkéntesek vettek részt a „Reménységet Brazíliának” elnevezésű projektben azzal a céllal, hogy kapcsolatot teremtsenek a világ minden tájáról érkező futballszurkolókkal.

Íme, néhány, általuk végzett tevékenység:

- Sao Paolóban, az Arena Corinthians stadiontól csupán néhány kilométerre levő adventista gyülekezetben 500 adag ételt készítettek, amit ivóvíz és vallásos könyvek kíséretében osztottak szét. Testvéreink közel 100 000

könyvet osztottak ki a repülőtéren és a metróállomásokon.

- Porto Alegre városában az adventisták 60 000 brosúrát osztottak ki, amely három nyelven tartalmazott üzenetet és információkat az Adventista Egyházzal.

- Az egyik leginkább értékelt kezdeményezés során közel 2000 önkéntes jelentkezett véradásra, s ezzel a lakosság körében is népszerűsítették ezt a nemes gesztust. Hozzávetőlegesen 4000 személy alkotott egy hatalmas, jelképes vércseppformát, s ezzel hívták fel a lakosság figyelmét a véradás fontosságára.

- A Bahia állam észak-keleti részén fekvő Salvador városban 30 önkéntes közel 2200 könyvet osztott ki.

- Manaus városában, az Arena Amazonia stadion környékén június 18, 22 és 25-én 50 000 könyvet osztott ki 100 adventista.

- A fővárosban, Brasilia városában június 21-én 130 adventista ifjú vett részt a könyvek kiosztásában.

- S bár Juis de Fora városa egyetlen labdarúgó mérkőzésnek sem adott helyet, az ottani adventista fiatalok véradásra jelentkeztek és brosúrákat osztogattak.

- Rio de Janeiróban az ifjak június 14-én 200 egységnyi vért adtak. A következő napon pedig 40 000 könyvet osztottak ki a híres Copacabana és Leblon tengerparti strandokon. A spanyol nyelvet beszélő személyek saját nyelvükön íródott anyagot kaphattak kézhez.

Forrás: news.adventst.org/
2014. július 8.

■ NYUGOVÓRA TÉRT

Anca Scutariu

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy szeretett testvérnőnk, Anca Scutariu 34 évesen befejezte földi életét.

Bukarestben született 1979. szeptember 17-én, és 1998-ban végezte tanulmányait a Ștefan Demetrescu Ad-

ventista Liceumban. A következő évben beiratkozott a marosvásárhelyi Dimitrie Cantemir Poszticeális Iskola Egészségügyi szakára, majd később egészségügyi nővérként helyezkedett el.

2004. szeptember 12-én házasságot kötött Marius Scutariu testvérral. Két gyerekük született: Miruna (2008) és Răzvan (2012). 2009-től kezdődően a Scutariu házaspár a mezőmésesi Lifestyle Egészségközpontban dolgozott. 2014. június 22-én, egy igen agresszív rákbetegség okozta mély szenvedés

folytán Anca testvérnőnk megpihent a megbocsátás és az örök élet reményességében.

Anca Scutariu szerette az életet és az embereket. Megszomorodott családját azonban reménységgel tölti el az a tudat, hogy egy napon majd viszontlátják szeretett családtagjukat. Az a békesség, ahogy megpihent az Úr karjaiban, arra emlékeztet, hogy valóban boldogok, akik az Úrban halnak meg.

Reménység a népiirtás után

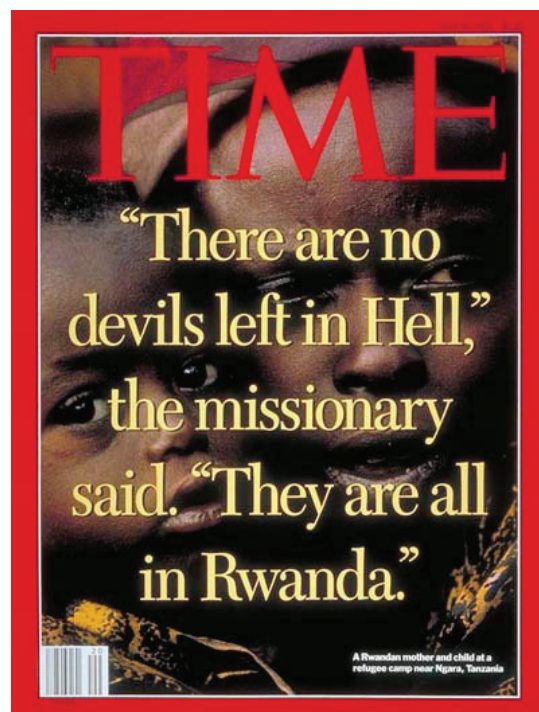
Az Adventista Egyház 20 évvel a ruandai véres események után

Egyetlen démon sem maradt a pokolban. Mind Ruandában vannak” – jelentette ki a misszionárius. Ez a kijelentés jelent meg a *Time* magazin 1994. május 16-i számának címlapján.¹ Visszaemlékszem, hogy a címet olvasva a hideg futkosott a hátamon. Édesapám és néhány barátom szolgált misszionáriusként a Közép-Afrikai Adventista Egyetemen (AUCA), Mudende városában, és nem nézhettem közömbösen azt, ami abban a szép, hegyek közé ékelt afrikai országban történik. Lényegében egyetlen ember sem maradhatott közömbös, amikor ezt az országot a törzsi gyűlölet hulláma járta át, s közel 1 millió ember halálát követelte a „népiirtás” néven ismert 100 napos vérengzés.

Pontosan 10 évvel később, 2004 áprilisának első hetében utaztam Ruandába, Mudende városába, az újonnan megalakult Kelet- és Közép-Afrikai Divízió küldötteként. Azért utaztunk oda, hogy ajánlatot tegyünk a lerombolt kampusz sorsára vonatkozóan. Ott álltam a jelenség előtt, amit a *Time* magazin „a ruandai véres birtok” névvel illetett, vagyis a valamikori adventista intézmény előtt, ahová közel 1000 ember menekült be, s akiket végül a fellázadt tömeg lemészárolt. Akkor 32 diákunk is életét vesztette.

Közel 2000 méter tengerszint fölötti magasságban, a Virunga hegység keleti oldalán fekvő, ezt a helyet szinte mindig köd fedi. Nekem úgy tűnt, mintha a múlt lidércnyomásaitól szeretnék megszabadulni küzdelmemben. S valóban, látványosan az ország még mindig nem tudott megbékelni a tragédiával. Mindent sötét lepel borított. A szántóföldek műveletlenek voltak, elszenesedett csonkok jelezték a valamikori erdők helyét, s mindenütt romokban heverő házak látványa fogadott.

Kigali, az ország fővárosa is letargiában sínylődött. Egyáltalán nem volt forgalom. Ám ami még fontosabb, a lakosság, amely általában visszafogott, még mindig a fájdalommal és pótolhatatlan veszteségeivel küszködött. Egész családok veszték el. Képes lesz ez az ország, ez az egyház, amely valamikor büszke volt az egyetemére, hogy a pokolból fel tudjon emelkedni a remény-

segre? Akkor nagyon keveset érzékeltünk abból, hogy Isten már mozgósított embereket a ruandai egyház újjáépítésére.

A reménység építései

Ők a világ minden tájáról érkeztek. Az első, akinek a jelleme és eltökéltsége már kipróbált volt, hiszen a kommunista rezsim ideje alatt a Magyar Unió elnökeként szolgált, meghallotta a hívást, és 2001-ben Ruandába utazott. Szilvási József és felesége, Zsuzsanna, elfogadta a szolgálatot és az AUCA helyettes-kancellárja lett. Irodáját Kigali egyik kis kampuszában, Gishushuban nyitotta meg. Amikor Szilvási testvér ide érkezett, és látta a kampuszban a rombolást, ott és akkor eldöntötte, hogy visszatér szülőhazájába. A hely távolról sem látszott egyetemi kampusznak, hanem inkább egy minden szolgáltatás nélkül levő elemi iskolának. A könyvtár sem volt nagyobb egy Amerikában megszokott ebédlőnél. Az irodájába alig fért be egy kis asztal, egy polc és egy szék. S csupán 320 diák iratkozott be.

Ám a számos halálos fenyegetés ellenére Szilvási testvér mégis maradt, mivel volt egy látásmódja.

2004-ben, abból a 200000 dollárból, amit az egyház a kampusz lerombolása miatt kapott kárpótlásként (mivel a zavargások idején az ENSZ menekülttáboraként szolgált), Szilvási megvásárolt Kigali városában egy szép telket a Masoro domb oldalán, szemben a nemzetközi repülőtérrel.

Isten még ugyanabban az évben egy Fülöp-szigetek-i ifjú pár, Dominique és Angie Pagarian szívét is megindította. A férj építész volt, Angie pedig a manilai adventista kórház gazdasági igazgatója. Ketten érkeztek a ruandai adventista egyetemre, ahol a hölgy könyvelési tanfolyamokat tartott, miközben a férj elkészítette az új telekre felépítendő épület tervrajzait. Akkor még nem tudták, de Szilvási testvérral együtt olyan alapokat fektettek le, amelyek nem csak az egyetem újjáéledését szolgálták, hanem az egész ruandai Adventista Egyházét is. De mindezek mellett az út igen göröngyösnek bizonyult. S mi volt az első jelentősebb támpont? A mudendei kampusz sorsával kapcsolatos döntés meghozatala.

Fordulópont

Történelmi jelentőségű találkozóra került sor 2004. május 13-án a fővárosi Novotel szállodában. A Kelet- és Közép-Afrikai Divízió félévi ülését tartotta, s a napirend legfontosabb pontja a jövődöbéli egyetemi kampuszról előterjesztett jelentés volt.

Mutuku Mutinga, egy kenyai egyetemi tanár vezetése alatt a kinevezett bizottság azt ajánlotta, hogy fogadják el a kormány árajánlatát, amit a lerombolt kampusz megvásárlására tett, s az így kapott összeget fordítsák a Masoro hegyen épülő kampusz építésére.

Ez az ajánlat heves ellenkezésbe ütközött. A bizottság nagyon sok tagja a mudendei kampusz „dicső korszakát” emlegette. Jelen voltak ottani diákok és tanárok is. A kampuszban meggyilkoltak között voltak a barátaik és ismerőseik. Hogyan fordíthatnának hátat egyházuk és hazájuk, de életük fontos történelmének? Egyre inkább az látszott körvonalazódnia, hogy a mudendei kampusznak egy más rendeltetést kell adni. Heves vita kerekedett.

Végül Geoffrey Mbwana, a divízió akkori elnöke,² egy megfontolt személy, szavazásra szólította fel az egybegyűlteket. Mindenki lélegzetvisszafojtva várta a szavazatszámolást. A bizottság ajánlása alig néhány szavazattal kapott többet

az ellenérveknél. Megnyílt tehát az út egy teljesen új jövő előtt.

Egy teljesen új jövő

És micsoda jövő! Nemrégiben látogattam meg az átváltozott Masoro dombot. Az új helyettes-kancellár, a ruandai származású Abel Sebahasnyi, aki maga is tagja volt a mudendei kampusz jövőjéről döntő bizottságnak, kényelmes irodájában fogadott, amelyből rálátás nyílt arra az egyetemi kampuszra, amelyre az egész egyház büszke. Az épületeket Pagarian tervezte és építette, s az építkezési költségeket a felesége, Angie felügyelte.

Angie 2006-ban lett gazdasági igazgató, s egy kaotikus pénzügyi rendszert örökölt. Sebahasnyi szavai szerint ez a testvérnő „négy éven keresztül ásatásokat végzett, mivel egyáltalán nem léteztek könyvelési rendszerek, és kritikusan alacsony szinten volt a készpénzforgalom. Végül azonban mégis sikerült pénzt megtakarítani, és felépíteni ezt a csodálatos kampuszt, emellett azonban egy teljesen újat Gishushuban is. S mindezt adósságok felhalmozása nélkül.”

Az „elemi iskolát” lebontották és helyette egy új épületet húztak fel 24 osztályteremmel, és különböző ügyosztályoknak helyet adó helységekkel. A diákok száma 320-ról 3200-ra növekedett. Az elkövetkező években új szakokat is bevezetnek a tantervbe, mint például softverfejlesztő, egészségügy, matematika, gazdaságtudomány és földrajz.

Az ország jövőjét építve

Néhány hónappal ezelőtt Sebahasnyi és Ndahayo Claver meghívást kapott az Oktatási Minisztériumba. Miután a miniszter gratulált

munkájukért és az egyházi egyetem által nyújtott oktatás minőségéért, a kormány nevében egy kéréssel fordult hozzájuk. Megkérdezte, hogy az AUCA nem tudná-e megszervezni az első ruandai orvosi szakoktatást. A kormány különböző kapcsolataival és ösztöndíjjal támogatná a tanítást. A terv megvalósításához még 4 millió dollár van szükségük, de az eredeti tervek szerint az első 45 diák számára 2015 szeptemberében nyílnának meg az egyetem kapui.

Egy másik építész

„Az egyetem újjáéledése az egyház újjáéledését is jelentette” – nyilatkozta Hesron Byilingiro, aki magas akadémiai képzettsége ellenére nagyon

székhelyet építenek, hogy még láthatóbbá váljék az egyházunk. „Ám ez még nem minden,” – mondja – „arra gondoltunk, hogy építsünk egy iskolát is, hogy még nagyobb hatással legyünk az ifjakra. S most már újabb 24 osztálytermünk van.” Emellett még építettek két másik épületet, ahol akár 800 gyerek elszállásolására is lehetőség nyílik.

„Azt szeretnénk, hogy a gyerekek megismerkedjenek hitalapelveinkkel és küldetésünkkel” – mondta Byilingiro. „Volt egy eladó telek, tehát megvásároltuk. Beszéltem a polgármesterrel, és közöltem vele, hogy az AUCA bővítésére fogjuk használni a telket. Pagarian már el is készítette az előzetes terveket. Ezért hát, amint elkészül az egyetem ezen szárnya is – az iskola és az irodák –, még erőteljesebben lesz jelen egyházunk a városban.”

Az országban tett látogatásunk során Byilingiro megmutatta Mugonero városában az adventista kórház szomszédságában levő nővérképző iskolát, amely, amint beszerzik az összes hatósági engedélyt, máris készen áll, hogy megnyissa kapuit. A Kongói Köztársaság határához közel fekvő Gsenyi városában pedig meglátogathattam az egyház új székhelyét és egy új líceum épületét is. Mindkettőt egy nagyon jó fekvésű helyre építették, amelyet egy laikus tag segítségével vásároltak meg egy másik egyház tulajdonából. Amikor az érintett egyháznak a tagjai megtudták, hogy az adventisták vásárolták meg a telket, egyesek megharagudtak, mások viszont érdeklődni kezdtek tanításaink iránt. Az év végén evangelizációs sorozatot tartottak, és 140 személy csatlakozott keresztség által egyházunkhoz. S ott most egy virágzó gyülekezetünk van.

Ruhengeri helységben is megálltunk, hogy meglátogassuk a Galilaya elnevezésű adventista

A Közép-afrikai
Adventista Egyetem,
AUCA

szerény ember. Ruandában született, majd amerikai állampolgár lett, miután több évig lakott az államokban. Két magiszteri oklevelet szerzett (teológia és üzleti tudományok), emellett egy doktorátust a missziómunka szakterületén a Michigan állambeli Andrews Egyetemen. Bárhol egy ragyogó jövő várt volna rá. Ezzel szemben – és a legtöbb afrikai sorstársával ellentétben – feleségével együtt 2003-ban visszatért szülőhazájába, hogy az ottani unió pénztárosaként szolgáljon. Az első két évben olyan rendszereket és módszereket dolgozott ki, amelyek az egyház egészséges pénzügyi politikáját hivatottak megalapozni. Aztán 2005-ben ő lett a Ruandai Unió elnöke.

Kigali egyik napsütötte délutánján egy, még épülőfélben levő kilencemeletes épület tetején álltam, amelyet külképviseletek vettek körül, s csupán egy háztömbnyire volt a városközponttól. Itt lesz majd a ruandai Adventista Egyház székhelye. A helységek nagy részét bérbe adják, hogy ezzel a későbbi fejlesztéseket tudják fedezni: iskolák, kórházak építését.

Amikor Byilingiro a tervekről beszél, láthatóan fellelkeseedik. Beszél Gitarama tartományról, amely az ország szívében van, ahol egy új

Az Adventista Egyház új adminisztratív székhelye
Ruandában, Kigaliban

Galilaya adventista gyülekezet, Ruhengeri

gyülekezetet, amely alig egy évvel korábban alakult. Most 324 tagja van, és célja, hogy a következő években elérje a 2000-es taglétszámot. Az új épület munkálatai már előrehaladott állapotban vannak. S ugyanabban a városban még két, egyenként több mint 2000 személy befogadását lehetővé tevő gyülekezet építése van folyamatban, de egy 1400 tanulót befogadó iskola építésének a befejezéséhez is közelednek.

Az AUCA egyik végzőse, az Észak-Ruandai Misszióterület elnöke, Gerard Karasira fogadott irodájában és bemutatta a terület új székhelyét. Egy modern, háromemeletes épület tágas irodákkal. Emellett saját szerverük és Sun Plus könyvelési rendszerük van, amely az Unióhoz és a Generál Konferenciához van csatlakoztatva.

2014 áprilisában volt a népirtás 20. évfordulója. Most azonban minden másképp fest! Akkor a gyűlölet teljesen lerombolta az országot. Ma, az ország fellendülőben van, s hasonlóképpen az egyház is. Az emberek megtanultak megbocsátani és együtt dolgozni. Csökkenőben a korrupció, megfelelő helyükre kerültek a törvények, a rend és a fegyelem. Tényleg működik ez az ország. S hamarosan egész Afrika számára példaértékűvé válik. Ruandában egyházunk az ihletettség, a lelkierő és az intellektuális fejlődés forrásává vált.

Ruandában több mint 1 millió szombatünneplő van

Szombat reggel, fél tíz óra van Kigaliban. Néhány rendőr kivételével szinte senki sincs az utcákon. A sofőröm, az adventista lelkész Karangwa Nephtal figyelmeztetett, hogy nem jutunk el a gyülekezetig anélkül, hogy ne állítsanak meg. És igaza volt. Megállítottak. A 4 kilométeres út alatt háromszor is feltették a kérdést: „Önök hedtnapi adventisták?”

„Igen.”

„Mutassa az engedélyét.” A lelkész nyugodtan vette elő az egyház által kiállított kártyát. Ha ezzel nem rendelkezett volna, akkor 11 óráig kénytelenek lettünk volna az út szélén vesztegelni.

Ma a közmunka ünnepe, az „Umuganda” van. Havonta egyszer a teljes lakosság köteles szombat reggel kivonulni dolgozni, egy iskola, egy otthon építésében, az utcák vagy közterek takarításában, faültetésben vagy más közösségi munkában részt venni. Ilyenkor az adventista gyülekezeteken kívül minden zárva van. S a sürgősségi ellátásban dolgozók, illetve az adventistákon kívül senkinek sincs megengedve, hogy az utcán járjon. Az adventistáknak megengedték, hogy vasárnap reggel vonuljanak ki a közösségi munkák elvégzésére.

Amikor 2006-ban a kormány bevezette ezt az intézkedést, felszólították az Adventista Egyházat, hogy tagjainak bocsásson ki egy engedély-kártyát. Csúpan Kigaliban egy hónap alatt 980 000 személy nyújtott be kérést az engedélyre, s a fővároson kívül több százezren. Ők nem mind egyházunk tagjai, ám kifejezték óhajukat, hogy a szombatot szeretnék megtartani. S lehet, hogy nem vesznek részt mindannyian az istentiszteleteken, de ismerik a szombat igazságát, és nem dolgoznak ezen a napon.

A jelenlegi jelentések „csúpan” 640 000 ruandai adventistáról számolnak be. Azonban tudjuk, hogy legalább kétszer ennyien vallják magukat adventistának. A kormány által készített kimutatások szerint az ország 12 milliós lakosságának 11,1%-a adventista. Ez azt jelenti, hogy több mint 1,3 millió szombatünneplő van, tehát a világon itt a legnagyobb az adventista jelenlétet. ■

Forrás: Adventist World 2014/április

A ruhengeri adventista iskola kampusza

Claude Richli
az Adventist Review
és az Adventist
World folyóiratok
marketing-igazgatója

1. Lásd: „Why? The Killing Fields of Rwanda”, *Time Magazine*, valamint <http://content.time.com/time/magazine/article/0,9171,980750,00.html#ixzz2rUsszqKi>.

2. Geoffrey Mbwana 2010 óta Generál Konferencia alelnöke.

Isten azt kérte Sámuelettől, hogy hazudjon?

„Sámuel pedig monda:
hogyan menjek el!?
Ha meghallja Saul,
megöl engemet. És
monda az Úr: vigy
magaddal egy üszőt,
és azt mondd:
azért jöttem, hogy
az Úrnak áldozzam.”
(1Sám 16:2)

Az igeszakasz olvasása nyomán felmerül a határozott kérdés: vajon Isten hazudni tanította Sámuelett? Gyakran találkozunk a következő válasszal: a hazugság nem egy abszolút mérce a Bibliában. Az életmentés kötelessége sokkal fontosabb, mint az igazság kimondása. Hazudni jogos, sőt dicséretes, ha ezzel életet menthetünk, vagy kievickélhetünk egy előnytelen helyzetből. De figyeljük meg, mint mond a szöveg? A Biblia kijelenti, hogy Isten nem hazudik (még ebben a fejezetben, 1Sám 15:29 versében, de Tit 1:2-ben is). A Bibliában Isten erkölcsi leírása számunkra is parancs: amikor azt olvassuk, hogy „Szent az Úr”, akkor azonnal elhangzik a parancs: „ti is szentek legyetek”, vagyis Isten nem hazudik, ezért nektek sem szabad hazudnotok! S mivel a hazugság a Bibliában Isten jellemét érintő dolog, annak elkerülése az ember számára magatartásbeli, abszolút mércét jelent.

Mikor szólj és mikor ne

A 1Sám 15. fejezetében Isten azt mondja a prófétának, hogy nem kell aggódnia utazása miatt. A papok helyről helyre jártak és áldoztak, majd egy helyi ünnepség következett, amelyen részt vettek a helység vénei. Az események nem arra utalnak, hogy Dávid felkenetése Sámuel nyilvános küldetése lett volna. Családias környezetben zajlott – „testvérei között” (1Sám 16:13). Hasonlóképpen történt Saul esetében is (1Sám 10:1). Isten egy küldetést adott Saulnak, de **nem kötelezte** arra, hogy elfogadja azt. A felkenetés itt is egy személyes tényező, amely abban a pillanatban **CSAK DÁVIDRA** vonatkozott. Dávid még ifjú és éretlen volt, s Isten így készítette fel őt a jövőre, hogy éljen királyságára készülve. Istennek nem volt szándékában kirobbantani egy polgárháborút azzal, hogy idő előtt eltávolítja Sault, ellenben fel akarta készíteni Dávidot.

Isten tehát nem azt tanácsolta megrémült szolgálójának, hogy **csaljjon, hazudjon**. Sámuel egy áldozati szertartásra ment, amelyre Isai csa-

ládja is hivatalos volt. Ez volt utazásának nyilvános része, amely Saulra tartozott.

A szöveg tanulságai

1. Isten embere **minden esetben igazságot szól**. Sámuel mindazt megtette, amit mondott Saulnak arról, amit tenni fog. A keresztyén azonban mégsem mondja el mindazt, **AMIT TUD**. Ez nem azonos a féligazság kimondásával, mivel félre akarjuk vezetni embertársainkat (ezt tette Ábrahám).

2. Az ismert igazság elhallgatása nem jelent hazugságot, és egyes esetekben elvárt **kötelesség** lehet! Ha a prófétához intézték volna a Dávid felkenetéséről szóló közvetlen kérdést, akkor nehéz helyzetbe kerülhetett volna, és Saul haragjával kellett volna szembesülnie.

3. Jézus néha elkerülte ellenségeit (Jn 12:39), máskor viszont elkerülte a válaszádat. Nem mindig jelent **hazugságot a birtokunkban levő információk elhallgatása**. Vannak pillanatok, amikor hallgatnod kell, és vannak pillanatok, amikor beszélned kell (Préd 3:7). Jézus senkit sem csapott be, sem amikor beszélt, sem amikor hallgatott!

Követendő példa a vértanúk élete – **még életmentés céljából sem szabad hazudni**. A mártírok elhallgathatták volna az igazságot, és egyetlen szavukkal megmenthették volna az életüket. Babilonban a három ifjú nem került volna a tüzes kemencébe, ha amikor a többiek meghajolnak, ők egyszerűen lehajolnak felvenni egy követ a földről. De nem tették, s ezzel életük neme-szebbé vált Isten szemében, mivel ők még a legnehezebb körülmények közepette is kiálltak az igazság mellett.

Következtetésképpen

Isten arra tanít, hogy legyünk bölcsek, és mérlegeljük, hogy mikor kell beszélnünk, és mikor kell hallgatnunk. Ám **SOSEM SZABAD HAZUDNUNK**. Akiknek Isten és Jézus neve van a homlokukra írva, azok nem hazudnak (Jel 4:5). ■

Gabriel Işvan
igazgató, Vallás-
szabadság és Kom-
munikációs Osztály,
Munténiai Egyház-
terület

A nagyváradi „Maranatha” gyülekezet

A nagyváradi „Maranatha” Hetednapos Adventista Gyülekezet történelme az első világháborúig nyúlik vissza. Nem hivatalos források (a környéken dolgozó advent pionírok) szerint 1913-ban Pap Mária testvérnő konyhájában találkozott a hívők egy csoportja, amely 5–6 női személyből és egy férfiből állt. Ez a csoport Huenergardt misszionárius lelkész testvér munkássága folytán alakult. Az év végi, 1913. december 31-én kelt jelentésében a Duna Unió (Magyarország és Erdély) arról számolt be, hogy a Közép-Magyarországi Egyházterületben 22 gyülekezet és 515 megkeresztelt tag van. Ugyanez a jelentés tesz említést arról, hogy a nagyváradi gyülekezetnek 14 megkeresztelt tagja van, akik a Szacsvey utcában (ma M. Eminescu) levő imateremben gyűlnek össze.

Az első világháború után a nagyváradi adventista gyülekezetet, amely akkor 70 tagot számlált, átvette a Bánáti Egyházterület. Az 1924–1926-os időszakban megvásárolják a Kolozsvári úton levő ingatlant. A 120 tag 1926. október 26-án vehette

birtokba az új imatermet. A második világháború után (1945–1946) vásárolnak egy másik ingatlant is az Akadémia utcában, ahol a magyar ajkú testvérek megalakítják a város második gyülekezetét, hogy ezáltal még könnyebben eljuttathassák az üzenetet a város magyar nemzetiségű polgáraihoz.

Jelenleg a Kolozsvári út 32. szám alatt, a „Maranatha” gyülekezetben 250 tag imádjá az Urat. Szintén ebben az épületben működik a nagyváradi Amicus egyetemista szervezet, amely a gyülekezet tagjaival karöltve, vagy különálló tevékenységekkel, próbálja elvinni embertársainkhoz az evangélium üzenetét.

Várva Üdvöztőnk második eljövételét, csak annyit tehetünk, hogy visszaemlékezünk halála előtt mondott imájára: „Hogy mindnyájan egyik legyenek... hogy elhiggye a világ...” (Jn 17:21).

Vinicius Ivaşco, segédlelkész

A Holland Királyság

A Holland Királysághoz tartozik az Európában található Hollandia, valamint a Karib-tengeri Aruba és a Holland-Antillák szigetei. Hollandiának 41 513 km² az összterülete, lakossága pedig 16 millió, ami azt jelenti, hogy a világ egyik legsűrűbben lakott országa. Egyes vélekedések szerint, ha a lakott területet védelmező gátak és dűnék leomlanának, víz öntené el a legsűrűbben lakott területeket, mivel az ország összterületének legnagyobb része a tengerszint alatt, vagy alig e szint fölött egy méterrel fekszik. A tulipánok és szélmalomok országaként is emlegetett Hollandia az Egyesült Államok után a második legnagyobb élelmiszeripari mezőgazdasággal rendelkezik, s a történelem folyamán Európa legtoleránsabb országának bizonyult. A Holland Királyság országai azonban úgy vannak számon tartva, mint Európa leginkább elvilágiasodott területei, mivel itt a lakosság több mint 50%-a vallja magát „vallás nélkülinek”. A legnagyobb keresztény közösségeket a katolikusok és protestánsok alkotják, azonban az istentiszteleteken rendszeresen részt vevők aránya alig haladja meg a 6%-ot.

Amikor L. R. Konradi 1887-ben ellátogatott Hollandiába, Kelet-Groningenben találkozott baptisták egy kis csoportjával, akik már néhány éve szombatot ünnepeltek. Találkozásuk következményeként öt személy csatlakozott a világszéles Adventista Egyházhoz.

A Generál Konferencia 1893-ban Reinhold Klingbeilt misszionáriust küldte Európába, aki rövid németországi tevékenysége után Rotterdamba érkezett, ahol 1896-ban megszervezte az első adventista gyülekezetet és hét személyt megkeresztelt.

Ma Hollandiában az 5524 adventista egyháztag 56 gyülekezetet és 8 csoportot alkot. A kimutatásokból azt is megtudjuk, hogy van egy iskolájuk, egy idősek otthona intézményük, valamint a szigetvilágban egy adventista kórházuk is. 2013-ban több mint 3000 adventhívó találkozott Ted Wilson lelkésszel Zwolle városában, s ezek túlnyomó része fiatal volt. A Holland Unió híres az ifjakért és gyerekekért végzett missziómunkáról, valamint arról, hogy az új gyülekezetek megszervezése révén az adventista taglétszám évről évre növekszik.

Adrian Neagu, lelkész, Olténiai Egyházterület

Michael Belina Czechowski

– egy meg nem értett sors, és egy hatalmas Isten

A romániai Adventista Egyház M. B. Czechowski nevét sosem fogja elfelejteni. Mint ahogyan a szüleinket sem választhatjuk meg az életben, és nem írhatjuk meg előre az életútjukat, úgy nem menekülhet az egyetemes európai advent történelem, de a romániai sem Czechowski személyiségétől és nem alakíthatja a múltat a jelenlegi gondolkodásmód szerint. Michael Belina Czechowski életének számos ismeretlen vetülete ellenére egy forradalmár, egy javíthatatlan álmódzó marad, aki sokszor el-

hamarkodottan, máskor pedig megátalkodottan volt kész szélsőséges áldozatokra, de aki meglepően őszinte volt, és távol állt tőle a kapzsiság és a rejtett, személyes érdek. Ám nem jellemvonásai kellene, hogy megleljenek (amelyek egyesek számára különlegeseek, mások viszont azt állítják, hogy nem is rendelkezett ilyenekkel), de még a hibái sem (ezeket is vagy túl kevésnek vagy túl soknak tartják), hanem az, ahogyan Isten felhasználta őt és életének eseményeit, hogy elhozza az evangélium üzenetét Európába, és ahogyan rávette az amerikai adventistákat, hogy küldjenek ki misszionáriusokat az egész világra.

Lengyelországban a M. B. Czechowski Adventista Teológiai és Humán Tudományok Kollégiumában 2014. május 18–20. között zajlott egy nemzetközi értekezlet, amely megemlékezett arról, hogy ez a bátor misszionárius 150 éve érkezett Európába. Ez a második ilyen tematikájú értekezlet, miután 1967-ben szervezték meg a misszionárius halálának 100. évfordulóját, szintén nemzetközi részvétellel. Mint tudjuk, Czechowski 1876 februárjában hunyt el egy ausztriai kórházban. Meg kell jegyeznünk, hogy az első értekezlet szervezőinek erőfeszítései nélkül, akik eltökélték, hogy tanulmányozzák és népszerűsítik Czechowski személyiségét, a lengyel származású misszionárius neve sokak számára ismeretlen lenne napjainkban.

Az 1976-os rendezvénynek tág teret szentelt az akkori *Curierul Adventist* is. A Román Unió részéről akkoriban Dumitru Popa testvér vett részt az értekezleten, akinek a felszólalását, amelyben kitért Czechowski romániai tevékenységére, az értekezlet végén kiadott emlékkötet is rögzíti.

Ebben az évben a lengyelországi adventista tanintézet és unió tanárai, diákjai és szolgálattevői mellett az értekezleten részt vettek európai, amerikai és ausztráliai adventista küldöttek és kutatók is. Megemlékezünk Artur Stele testvért, a Generál Konferencia alelnökét és feleségét

Galina Stele testvérnőt, aki az Adventista Levél-tár alelnöke, Jiri Moskala testvért, az Andrews Egyetem dékánját, valamint az első értekezlet szervezőit, Rajmund Dabrowski és Jacques Frei testvéreket. A romániai Adventista Egyház részéről Laurentiu Nistor lelkész, a Keleti Keresztény Tudományok Központ igazgatója, és Adrian Neagu lelkész, a történelemtudományok doktora vett részt.

Az idei értekezlet két különálló tematikát érintett. Az első Czechowski életével és örökségével foglalkozott (főleg a találkozó első napjára összpontosítva), a második pedig megpróbálta érinteni az advent küldetés jelenkori vetületeit, amelyekben a lengyel úttörő missziós példája, de az egyházhoz való viszonyulása is nagyon fontos.

Ez nem egy könnyű téma, mivel a független személyiségek, mint általában az advent pionírok, akik csupán lelkiismeretükre és saját indítékaikra hallgatva indultak a munkába, nem voltak kényelmesek egyetlen szervezett rendszer számára sem, ám az, hogy Isten tudott velük dolgozni, nagy tanulság számunkra, akik Józsuéhoz vagy a tanítványokhoz hasonlóan lelkesedünk a jó ügyért.

Az értekezletet Jiri Moskala testvér nyitotta meg, aki diákként maga is részt vett az 1976-os rendezvényen. Az emlékezésről beszélt. „Emlékezés nélkül – mondta – nem létezik a gondolatok fejlesztése, nincs jövő és nincs meg a megértés lehetősége, nem létezik reményesség, nincs ok a hálára és az odaszentelődésre, emlékezés nélkül nincs önazonosságunk, de egészséges kapcsolataink sem. Emlékezés nélkül nincs szeretet és nem létezik hit.” Ebben az értelemben nyilvánvaló, miért említi az Ószövetség óramű következetességével azt a parancsot, hogy ne feled-

jünk, hogy emlékezzünk, mondjuk el a múlt eseményeit, és hogy a nép egyik legsúlyosabb bűne épp az volt, hogy elfelejtették Isten gondoskodását történelmük folyamán. „Íme – zárta szavait Moskala professzor –, az egészséges önazonosság és az egyház jövője érdekében létfontosságú, hogy megőrizzük emlékezetünkben vallásfeleketünk történelmét.”

A második értekezést Rajmund Dabrowski lelkész tartotta, melynek hasonlóan provokatív címe volt: „M. B. Czechowski, az ember, aki számára a missziómunka előtt nem léteztek határok.” Mint várható volt, Dabrowski lelkész előadása az 1976-os értekezlet következtetéseivel kezdődött. A központi gondolata azonban Czechowski szemlélyisége és missziómunkával kapcsolatos élet-szemlélete volt egy olyan korszakban, amikor az amerikai adventisták azon tanakodtak, hogy elnyerheti-e még valaki az üdvösséget, ha nem tartozik a milleritákból megtértek közé. Ebben a helyzetben, a hajdanán katolikus szerzetes túlzottan türelmetlennek és kitartónak tűnt azzal a látásmódjával, amelyre mások gondolni sem mertek. New York körzetében dolgozva Czechowski angol, francia, lengyel, olasz, német és spanyol nyelvű tanulmányozó csoportokat szervezett. Ez nem feltétlenül azt jelentette, hogy beszélt is ezeket a nyelveket, hanem azt, hogy minden embert befogadó missziós szemléletmóddal rendelkezett. „Európába érve – mondta a beszélő – ugyanolyan munkamódszereket használt. Vele született tehetsége volt, amellyel megközelítette

a társadalom előkelő rétegeit, de ugyanolyan aprólékosan magyarázott a földműveseknek is. Czechowski egyik vitathatatlan öröksége épp ez a nyitottság, amelyet tanúsított minden társadalmi kategória iránt, amikor bölcsen és szeretettel dolgozva vezette az embereket – előkelőségeket, de a társadalom alján levő rétegeket is – Krisztushoz.”

Az értekezlet első részének befejezése után egy emléklapoktet avattak M. B. Czechowski tiszteletére, és egy csoportkép is készült az évtizedeken át sok könnyű és áldozat révén elvetett magvakból kikelt gyümölcsöket ábrázolva.

Az ünnepélyes alkalom után Jacques Frei lelkész előadása következett: *A pionír – Michael Belina Czechowski*, majd a romániai küldöttség: *Czechowski, Mina és az Aslan család – az ismeretlen felé vezető út titkai*, melynek Adrian Neagu volt a szerzője. Jacques Frei, aki a lengyel misszionárius életének nagyon jó ismerője, a pozitív vetületekre tért ki, de említést tett Czechowski életének vége felé felmerülő nehezen megválaszolható kérdésekre is. Az egyik ilyen kérdés az előadásában talált válaszra, mások viszont még inkább elmélyítették a homályt. Ami pedig Czechowski romániai tevékenységét illeti, megpróbáltuk bemutatni azt, ami nemrégiben került napfényre a pitești-i Aslan családdal kapcsolatosan, s amely emlékezéseiket tartalmazza az életükbe hirtelen betoppant lengyel misszionáriusra vonatkozóan. Annak ellenére, hogy Mina hírneve egyáltalán nem volt makulátlan (előbb M. B. Czechowski titkárnője volt, majd felesége lett), az európai advent történelemből kiténik, hogy a pitești-i hívők számára egy művelt hölgy, egy missziós lelkületű testvérnő maradt, aki élete végig jó kapcsolatot ápolt az Aslan családdal, még egyszer bebizonyítva, hogy az ítélet Istennél van és nem az emberek feladata.

Az értekezlet második napján szó esett Czechowski missziós örökségének jelenkori hatásairól: a független misszionáriusok találkozója és kölcsönös támogatása és az egyház szervezett rendszere valamint a jelenkori kihívások; az előre nem látható és egyedi missziós lehetőségek értékesítése, amelyekhez nagyon gyorsan kell alkalmazni a missziómunkát, s néha el kell térni

az eredeti tervtől; valamint a misszionáriusok népszerűsítése függetlenül az egyházi szervezetben betöltött szolgálatuktól; a missziómunkához való viszonyulás az Istentől kapott prófétikus küldetés fényében, a tervben részt vállaló személytől függetlenül. Ezek az érzékeny témakörök tették jelentőssé az értekezletet, és járultak hozzá a missziómunka, mint fontos tevékenység megértéséhez, valamint körvonalazták a missziómunka és a missziómunkások konkrét szükségleteit és támogatási lehetőségeit.

S bár itt nincs lehetőségünk megemlíteni minden elhangzott felszólalást, a szervezők megígérték, hogy ezek olvashatóak lesznek egy emlékkötetben, amely később kerül kiadásra.

„Emlékezés nélkül nem létezik a gondolatok fejlesztése, nincs jövő és nincs a megértés lehetősége, nem létezik reménység, nincs ok a hálára és az odaszentelődésre, emlékezés nélkül nincs önazonosságunk, de egészséges kapcsolataink sem. Emlékezés nélkül nincs szeretet és nem létezik hit.”

A lengyelországi találkozó következtetéseit nem korlátozódott csupán Czechowskira, mivel ebben a történelemben nem ő volt a főszereplő. Ő természetes módon mutatott a missziómunka Szerzőjére, a nagy és csodálatos Istenre, aki fogja a korlátolt embert, és más korlátolt emberek közé helyezi a maga hibáival és tehetetlenségével együtt, s ha engedi magát Istentől vezetett, akkor örök terveinek megvalósításához vezérli. Nathan Gordon ezt a következtetést vonta le Czechowski életével kapcsolatosan az *Adventist World* 2012 októberi számában: „Czechowski egy nonkonformista hetednapos adventista volt, egy lázadó, aki igaz ügyet képviselt, és akit sokan, akik ismerik élettörténetét, szentnek tartanak. Bár forradalmár volt, sosem mondott le az advent üzenetről, s nem is esett a lelki ingadozás áldozatául, amely sokakat tévtanok elfogadásához vezetett... Halálától napjainkig egyetlen lelkészt sem ismerünk, aki olyan lett volna, mint Michael Belina Czechowski.” ■

Adrian Neagu lelkész és a történelemtudományok doktora, Olténiai Egyházterület

Laurențiu Nistor a Keleti Keresztény Tudományok Központ igazgatója

Mozgókönyvtár Resicabányán

„És mindennap a templomban és házanként nem szűnnek vala meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.” (Csel 5:42)

AHetednap Adventista Egyházhoz tartozunk, s közös célunk Jézus Krisztushoz hasonlóan élni, és elvinni a körülöttünk élő embereknek a hármass angyal üzenetét. Ugyanaz a jó hír, mint volt az idők folyamán, csak a nagyobb hatékonyság érdekében a módszerek igazodtak a munkához.

Resicabányán az első Sola Scriptura könyvesbolt 2011 januárjában nyílt meg. Az ország más könyvesboltjaihoz hasonlóan mi is anyagi gondokkal küzdöttünk. Másfél év működés után úgy döntöttünk, hogy véget vetünk ennek a fajta munkának. És elkezdtünk álmodozni egy másféle könyvesboltról. Álmunk 2013. március 8-án vált valóra, amikor a könyvesboltot egy lakókocsiban nyitottuk meg. Ma már sokkal kisebbek a kiadásaink, és nagyobb a bevételünk. Összehasonlítva a múlttal, csodálatos eredményeket érünk el.

Resicabányán 8 engedélyezett helyen állíthatjuk ki a lakókocsit. Tevékenységünket értéklik az emberek, akik különböző szolgáltatásainkban részesülnek, de az önkormányzat is, mivel a 2014-es évre is megújította az engedélyünket. A város olyan helyein vagyunk jelen, amelyekről két évvel ezelőtt még álmodni sem mertünk. Könnyen mozgunk, ezért eljutunk más helységekre is, s ennek következtében rövid idő alatt felkerestük Krassó-Szörény és Temes megye több mint 20 települését.

A szolgálat öröme

A négyórás munkaidő alatt, az alkalmazott könyvtáros mellett mindig jelen van a resicabányai gyülekezet egyik önkéntese is. A könyvajánlat mellett térítésmentesen mérjük meg az érdeklődők vérnyomását, testsúlyát és zsírtartalmát. Szép tapasztalatokat szereztek azok, akik részt vettek ebben a munkában. Az alábbi vallomások segítenek még jobban megérteni e tervben végzett szolgálat magasztosságát:

Mit jelent önnek az, hogy ebben a tervben dolgozhat?

Doşa Vilma: Ez egy hasznos és áldásos időtöltés.

Funar Elena: Öröm, hogy Istenért és az emberekért dolgozhatok.

Hogyan viszonyulnak az emberek az önök szolgálatához?

Hodovici Ana: Általában nyitottak és közlékenyek, s nagyon örülnek a munkánknak.

Mustaşa Emilian: Hálásak. A legtöbb személyl barátságot kötünk, és állandó látogatóinkká válnak.

Ajánlják hasonló tevékenységek megszervezését máshol is az országban?

BogdanFlaviu: Természetesen!

Hodovici Vasile: Másokat is arra bátorítok, hogy kezdeményezzenek egy ilyen tevékenységet. Sok kitartást kívánok!

Záró gondolatok

Azt hiszem, hogy egy ilyen tevékenységnek kettős előnyei vannak. Úgy a haszonélvezői, mint a szolgáltatók csak nyernek belőle. Olyan eredményeket értünk el, amelyek arra bátorítanak, hogy folytassuk a munkát és még magasabb célokat tűzzünk ki. Visszatekintve határozottan kijelenthetjük, hogy Isten vezetett ez idő alatt. Voltak olyan személyek, akik a testi egészséget keresték, de voltak olyanok is, akiknek sikerült megérteniük a Szentírás igazságait. A közel másfél éves tapasztalat alapján kijelenthetjük, hogy ez a munka sokkal hatékonyabb.

Elsősorban Istennek mondunk hálát, de azoknak is, akik támogatják a munkánkat! ■

Natanael Jigău,
a resicabányai kerület
lelkésze

A száműzetésben levő Szentély

A második világháború idején egy Rosenberg nevű zsidó család náci fogolytáborba került, s míg tudtak dolgozni, elkerülték a gázkamrát. A család legkisebb fia testi fogyatékkal született, és nem volt képes dolgozni egy teljes munkanapon át. A szülők napközben különböző feladatokat láttak el, ezért el voltak választva egymástól, és a nap végén mindig siettek megnézni, hogy vannak családtagjaik. Egyik este bekövetkezett az édesapa legszörnyűbb félelme: nem találta a legkisebb fiút. Aztán megtalálta nagyobbik fiát a sarokban sírdogálva. Ő közölte édesapjával, hogy testvérét bevezényelték a gázkamrába, mert nem tudott dolgozni. „De hol van édesanyátok?” – nézett körül döbbenet az apa. Ekkor mondta el a fiú, hogy kisebbik testvére félelmében édesanyjába kapaszkodott, s erre az édesanyja így szólt: „Ne sírj... Veled megyek, és a karjaimban tartalak.” És elment kisfiával...

Isten-kép vagy istenek-képe?

A próféták életének legfontosabb momentuma Isten dicsőségének a megpillantása. Ha minden más az istenekről alkotott helyes képtől függ, akkor Isten emberének legfontosabb foglalatossága helyesen felfogni és bemutatni a Teremtőt, a maga teljes valóságában: Ő jó, irgalmas, igazságos és szent. Az Isten-kép gyökeres hatást gyakorol a prédikálásra, missziómunkára és látásmódra. Néha-néha fel kell tennünk a kérdést, hogy milyen képmást hordozunk. Az agyagból készült félistenek képét, vagy az Isten-képet? Talán elkezdünk gyártani saját magunknak, saját kedvünk szerint isteneket, vagy újra felfedezzük azt, Aki képére és hasonlóságára teremtett?

Isten dicsősége örökmozgóként mutatkozik meg. Az Úr északon jelenik meg vakító fény közepette, és a templomban a kérubok között foglal helyet (Ezék 1:4). Az előbbi jelenetben négy élőlény jelenik meg, amelyek mozgásaikkal a vilámlámhoz hasonlítanak (Ezék 1:14).

Jeruzsálem eleste (Kr. e. 586), a templom lerombolása és a babilóniai fogság olyan egymást követő események, amelyek az egész könyvet meghatározzák. Ezékiel („Isten felhatalmaz”) igazolja, hogy Isten tartja fenn az elbukott emberiség minden egyes tagját.

A Jel 18. fejezete arra szólítja fel a maradék egyházat, hogy mutassák be az embereknek Isten dicsőségét, ami tulajdonképpen az Ő jel-

leme is. A szeretet nélküli igazság öl, az igazság nélküli szeretet pedig csak egy lelki szórólap.

A próféta több jelenetet is lejátszik (pantomim): 390 napig fekszik egyik oldalán, a másik oldalán pedig 40 napon át, miközben emberi vagy barom ürülék-tözegezen süttött lepényt eszik, stb. Meglehet, hogy a pantomimot még Izraelben fedezték fel, mielőtt megjelent volna az ógörög színházakban. Kijelenthetjük, hogy a pantomim a bűn tragikumából született, és ma is ugyanezt a szerepet tölti be.

Háttal Istennek

Az isteni ítélet bizonyítékokon alapszik, semmi esetre sem szeszélyen vagy hangulaton. S az ítéletet minden esetben vizsgálat előzi meg. Kezdve Mózes harmadik könyvével, a mindenható Isten alászáll, hogy Ő maga biztosítsa az egyének vagy a nép ügyének vizsgálatát. Ennek a vizsgálatnak megmentési (üdvözítő) célja van.

Az első látomást Kr. e. 592-ben kapta a próféta: „És lőn a harmincadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödikén, mikor én a foglyok közt a Kébár folyó mellett voltam: megnyilatkoznak az egek, és láték isteni látásokat. A hónap ötödikén (ez az ötödik esztendeje Jojákin király fogságba vitelének)” (Ezék 1:1-2; a zsidó vallási naptár első hónapja a húsvét hónapja, vagyis április). A második látomás Ezék 8:1 versében van leírva, és Kr. e. 591 szeptemberében kapta a próféta: „És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján: én ülök vala házamban, és Júda vénei ülnek vala előttem és esék reám ott az Úr Istennek keze.” Az első és a második látomás között 14 hónap telik el, s ez idő alatt Isten vizsgálja meg a népet, s a második látomással egyben megtartja az ítélethirdetést is. Istent valósággal kiűzik a szentélyből *választottainak* gyűlöletes és utálatos cselekedetei: „Embernek fia! Látod-e mit cselekesznek? A nagy utálatosságokat, melyeket Izrael háza itt cselekszik, hogy eltávozzam az én szenthelyemtől” (Ezék 8:6). Fennáll annak a veszélye, hogy a templomba hozott áldozatok leple alatt is visszaélünk Istennel, sőt manipuláljuk Őt. Vagy, mint ahogyan a régi római templomokban mondták az imádók: *Dout des! Azaz: Adok, hogy Te adhass!*

A próféta látomásban a jeruzsálemi templomhoz ragadtatik el, ahol az asszonyok Tammúzt siratják (Ezék 8:14). Ezek a zsidó papnők sajná-

latos módon összetévesztik a templom kapuját a babiloni Istár istennő, Tammúz szerelmének kapujával. Az igazi imádat helyét átveszik a pogány körmenetek. A próféta megrökönyödve nézi a napot imádó huszonöt férfit. A templom bejárata kelet felé mutatott. S ezek a férfiak az udvarban ültek, háttal a templomnak, és a Napot imádták. Háttal voltak a szentélynek, *nemet* mondtak a Szentek Szentjében levő Istennek, és *igent* mondtak a Napnak: „És bevive engem az Úr házának belső pítvárába, és ímé az Úr templomának bejáratánál, a tornác és az oltár között vala mintegy huszonöt férfiú, kik hátokkal az Úr templomára és orcájokkal keletre fordultak, s ezek kelet felé leborulva imádták a napot” (Ezék 8:16). Van-e olyan *nap* az életünkben, amelyet imád szívünk, vagy olyan kapu, mely alatt Tammúz iránti szerelmünket siratjuk? Tammúz sokatmondó jelentése „úr”. Ki a mi urunk a templomban? E világ fejedelmei, vagy egyszerűen csak az Úr?

Ikábód – amikor Istent kiűzik a templomból

Az Úr dicsősége a szentélyben levő kéruboktól elmozdul, és a keleti bejárat felé közeledik (Ezék 10:4). Isten megígéri maradékának, hogy új lelket és hús szívet ad nekik (Ezék 11:19). „De akiknek szívök az ő fertelmességeik és utálatosságaik szíve szerint jár, azoknak útját fejközöm verem, mondja az Úr Isten” (Ezék 11:21). Izrael úgy dönt, hogy bűneiben marad. *Ikábód újjászületik. Odalett Izrael dicsősége.* Ez az időszak emlékeztet arra a válságos időre, amikor Éli idejében a frigyládát elrabolták a filiszteusok. A rossz hír hallatán Éli pap meghal. De meghal a menyé is, aki életének utolsó pillanatában szüli meg Ikábódot: „Odalett a dicsőség.”

S aztán „felszáll az Úrnak dicsősége a város közepéből, és áll a hegyre, mely a várostól keletre van” (Ezék 11:23). Isten elhagyja a templomot. A Jeruzsálem keleti felében levő Olajfák-hegye az a hely, amelyről Jézus felment a mennybe, s ahová majd vissza fog térni az ezer év végén. Ez az a hely, ahol Jézus a *békesség városát* siratta. A könnyek még mindig aláfolynak arcán a mai Sálemért, gyermekeiért, akik hátat fordítanak Neki. Amikor népe törvénytelenységének pohara csordultig megtelik, akkor a Béke Ura elhagyja a templomot. Itt kezdődött meg a kivonulás, a hontalanok vándorlása, a rabszolgák kórusa. Kezdve a pórnéppel, és az *istenekkel*, majd az írástudókkal folytatólagosan. A gonoszság láncában, kívánságokra kielezett szemekkel, és az

emberábrázatú idegen istenektől korbácsolva a folyók közti ország felé vonszolják magukat.

Próbáljuk újra bejárni a Shekina (Isten dicsősége) útját. Isten északon jelenik meg. A királyok Királya alászáll a szent várossal az Orion csillagon keresztül, szintén észak felől közeledve. Aztán Isten bemegy a templomba, ahol a kérubok közé áll – az Ő népe közé. Am épp a templomban elkövetett gonoszságuk miatt elhagyja őket és az Olajfák-hegye felé indul. Hova megy? Vissza a magas mennyekbe? Végleg elhagyja népét, mint ahogyan történt Kr. u. 70-ben Jeruzsálemmel?

A templom és a diaszpóra

Magasztos módszerekhez folyamodik Isten. Újból megragad irgalma és igazsága. Ez vitathatatlan. A bűnök miatt távozik a templomból. Ez igazságos. Am Ő nem szeszélyes, mint az

ember, aki fogja a játékait és hazamegy. Ő mindenekelőtt irgalmas. És távozik. De nem Haza. Újból a pusztába megy. Micsoda prófétikus múlt! És szeretetteljes! A szenthely újra pusztává lesz. A száműzetés pusztájává: „Mivelhogy távol vettem őket a pogányok közé, és szétszórtam őket a tartományokba, tehát én leszek nékik templomul rövid időre a tartományokban, amelyekbe mentek” (Ezék 11:16). A templom leromboltatik, ám maga Isten lesz a Szenthely, a tűz- és felhőoszlop.

Isten újból szenthelyet emel a pusztában. Abban a pusztában, amely kivirágzik, mint a rózsza, s ahol vízforrások fakadnak. Maga a Király az Oltalom, a Szikla és a Szentély.

Ezék 43. fejezetében, a 70 év elteltével, melyben az Úr Izrael számkivetettjei közé helyezte Szentélyét, Isten dicsősége újra megáll keleten és megtölti a templomot. A templom látványára a zsidók arca elpirul múltbeli bűneik miatt: „Hirdessed Izráel házának ezt a házat, hogy pirulja-

nak vétkeik miatt. És mérjék utána arányosságát” (Ezék 43:10). Mi történik arcunkkal, amikor Isten templomában vagyunk? Megvastagszik és megpirul, mint a gránátalma?

Most pedig Izrael fiai új szívet kaptak és egészen más lélek vezérli őket. A város új neve pedig *Adonai Shámá* – „Az Úr van itt”.

A mennyei megnyilatkozás eme jelene utal arra a pillanatra, amikor az idő örökkévalósággá válik, és maga Isten lakozik az üdvözültek templomában. Némelyek összetéveszthetik ezt az utat a szeretet bűvös körével, és egy olyan Istennel, aki nem tud pontot tenni a dolgokra. Csakhogy Ő, ellentétben az emberi lényekkel, mindig kész az újrakezdésre, hiszen még mindig hisz bennem és benned. Együtt Ővele. Egy új úton, egy új szentély felé, ahol Isten majd egykori lázadó gyermekeivel lesz. Hazatért választottaival, akiknek most már más szív dobog a mellkasukban: „És velők lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenök” (Jel 21:3). ■

Daniel Niculescu,
lelkész, Buzău

Szó és tett

– Ön veszélyes helyen ül, könnyen elgázolhatja valami. Segíthetek arrább menni?

– Hagyjon, jól vagyok. Rajtam ne segítsen senki! – mondta a férfi, aki egy autónak támaszkodva ült a járda szélén, az úttestre kilógó lábakkal. Italtól búzlott és káromkodott. Közben felém nyújtotta a kezét, mintha mégis azt akarta volna, hogy segítsék rajta. Miután végül bennebb húztam, nem akart elengedni, úgy kellett az ujjait lefejtennem a kezemről.

Nem olyan sok idővel az eset után újra elolvastam a gadarai megszállott történetét, melynek egyik mozzanata eszembe juttatta ezt az embert, aki a szavaival visszautasított, a mozdulataival pedig kérlelt. Az evangéliumban is hasonló életkép tárul elénk: „És mikor meglátta Jézust, felkiáltta és lábai elé esék néki, és fenszóval monda: Mi közöm van nékem teveled, Jézus, felséges Istennek Fia? Kérlek téged, ne gyötörj engem” (Lk 8:28).

Mindkét embernél azt figyeltem meg, hogy szavaik egészen mást fejeztek ki, mint a tetteik, sőt, elmondható, hogy ezek ellentétben álltak

egymással. Ez egy általános emberi tapasztalat, melynek hátterében az áll, hogy gondolati szinten tisztában vagyunk azzal, hogy mi a helyes, ám képtelenek vagyunk követni azt. Pál így ír erről az általa is átélt tapasztalatról: „Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jó cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én mívelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn” (Róm 7:18-20). Jézus maga is beszél a bűnnek alárendelt emberi természet tehetetlenségéről: „Aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek” (Jn 8:34). Viszont ugyanő megoldást is kínál: „Azért ha a Fiú megszabadít, valósággal szabadok lesztek” (Jn 8:36).

Krisztus-követésünkben a szavaink és tetteink csak akkor lehetnek azonosak, ha hagyjuk, hogy Ő megszabadítson a bűn rabságától, hiszen „azért jelent meg az embernek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8). ■

Mezei Áron, szerkesztő

Éljetek Isten dicsőségére. Soli Deo Gloria!

Öröm, nosztalgia, elérzékenyülés, de kellő biztonságot sugalló elégtétel is... Szélesen mosolygó diákok, elégedett tanárok, vágyuk beteljesedését látó szülők és... nagyon sok vendég. Így írható le az a különleges hangulat, amely uralkodott, amikor június 8-án kezdetét vette a cernicai Adventista Teológiai Intézet 2014-es végzőseinek évváró ünnepe. Az eseménynek különleges jelentősége volt úgy az ünnepeket, a végzősöket, mint a tanulás éve alatt mellettük álló szülők, tanárok, barátok és mások számára is. Mindenki örülhet, mivel, Salamon szavaival élve: „Jobb akármilyen dolognak vége annak kezdeténél” (Préd 7:8).

S mint minden évben, az adventista intézmények képviselői is jelen voltak. A Román Unió részéről jelen volt Marius Munteanu (elnök) és Romică Sîrbu (igazgató, Oktatási- és Családi élet Osztály). Az Andrews Egyetemet, amely mesterfokozatos képzést nyújt az ATI keretén belül, dr. Jiri Moskala, a teológiai tanszék dékánja képviselte.

Az a nemzedék, amely az Adventista Teológiai Intézet megalakulásának 90. évfordulóján végzett, a következő protestáns mottót választotta magáénak: Soli Deo Gloria (Csak Istené a dicsőség). Ihletett és igencsak találó üzenet ez erre az eseményre, mivel Isten megérdemli hódolatunkat nem csupán azért, amit a múltban tett, hanem azért is, amit megígért a jövőre nézve. Az a gondolat, hogy Isten érdeme mindaz, amik vagyunk, és amit teszünk, a végzős diákok kedvenc bibliaiszövegében is tükröződik: „Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen” (Róm 11:36).

És akkor... végzősökné lettek nyilvánítva!

Az ünnepség a diákok bevonulásával kezdődött az orgona hangjára. Következtek Benjamin Stan, az ATI lelkészének üdvözlő szavai, aztán közösen elénekeltük „A szívünk, lelkünk egy”

kezdetű éneket, majd Laurențiu Moț lelkész-tanár imája hangzott el. Iulia Prasciv diáklány oboajátéka után Jiri Moskala lelkész szólított áhítatra. „Éljetek Isten dicsőségére. Soli Deo Gloria!” – voltak első szavai a jelenlevőkhöz, különösen a végzős diákokhoz. Feltette a következő kérdést és választ is adott rá: „Hogyan tudtok Isten dicsőségére élni?” Négy meghatározó tényezőt ajánlott a jelenlevők figyelmébe: „(1) Törekedjétek a kiválóságra. (2) Gondolkozatok pozitívan, és jó irányba befolyásoljátok mások életét. Istennek rátok van szüksége. (3) Legyetek a nehéz helyzetek urai és ne a rabszolgái. (4) Értékeljétek az embereket. Még akkor is szépen bánjatok velük, amikor tévednek. Méltósággal és tisztelettel viselkedjétek az emberekkel. Ezt tette Jézus Krisztus is.”

Ezt követően Corina Petrehuși énekszólója következett, majd bemutatták a 2014-es év végzőseit. Előbb dr. Flavia Iosub-Crăcană egyetemi lektor azokat az ifjakat szólította az emelvényre, akik a Szociális munka szakon végeztek. Őket követték az Óvodapedagógus és Tanítóképző szak végzősei, akiket dr. Zenobia Niculiță egyetemi lektor mutatott be. Végül pedig Laurențiu Moț lelkész szólította a Pasztorálteológia szak végzőseit.

A program legünnepélyesebb része volt a végzősökné nyilvánítás (dr. Szallós-Farkas Zoltán egyetemi lektor), és a küldetésnyilatkozat (dr. Marius Munteanu egyetemi lektor), amelyet a Romică Sîrbu lelkész által mondott odaszente-

Fotó: Emanuela Jalbă

Fotó: Emanuela Jalbă

lődési ima követett. Ez után az Adventista Teológiai Intézet harangjáték-együttese játszott egy zeneművet.

Loredana Arsene, a Szociális munka szak évfolyamelső végzős hallgatója szólalt fel a diákok részéről. Érzelemdús hálát mondott azoknak, akik tanulmányi éveik alatt támaszt jelentettek – tanárok, szülők, s főleg az édesanyja. Üzenetét egy idézettel összegezhetnénk, melyet választott élete jelmondatának, amikor erre a szakra jelentkezett: „Légy te az a változás, amelyet szeretnél látni a világban.” A program végén hálájukat fejezték ki a végzősök részéről Ionela Fotache, Alexandru Fudulea és Andrea Vitan diákok, majd felcsendült „Az ének meg nem szűnik” kezdetű közös ének, és elhangzott a befejező ima.

A hit múltja és a reménység jövője

A jelenlevők vallomásaiból megérthettük, hogy ez az esemény mind a végzősök, mind a tanárok, de a szülők számára is nagyon fontos volt. S még ha a tanulmányi évek tapasztalata személyes árnyakat, színeket is kapott, minden végzős, minden tanár vagy szülő ez idő alatt kellő okot halmozhatott fel annak érdekében, hogy elhiggye, Isten kész segítségére sietni mindazoknak, akik Őbenne bíznak. Ezért lehet reményteljesen a jövőbe tekinteni.

„Békét érzek a szívemben, mert Isten e három év alatt velem volt, és ez biztosítékot jelent számomra, hogy továbbra is velem lesz. Nagyon örülök, hogy három évvel ezelőtt ezt választottam, mivel nagyon jó volt itt lenni. Ezért beiratkoztam a Román/Angol nyelv és irodalom szakra is, ahol már a második évet végeztem el.”

*Claudia Bulgaru,
a Szociális munka szak végzős hallgatója.*

„A végzősök egy újabb nemzedéke a lelkesedés és az energia néhány, e világra küldött cseppjét képezi. Ők lehetnek az ízet adó só... Most

különösen a Szociális munka szak végzőseire gondolok, akiket ma előjogom volt bemutatni. Közülük mindegyik, a maga energiájával, képességeivel és tehetségével és azzal az erővel, amit mi néha nem is fedezünk fel az ifjú arc mögött, nagy változásokat vihet végbe ott, ahol majd dolgozni fog.”

*Flavia Iosub-Crăcană,
a Szociális munka szak menedzsere.*

„Boldog vagyok és beteljesülést érzek, hogy Isten megsegítette a gyermekemet, hogy gyermekkori álmát megvalósíthatta... Most pedig az a vágyam, hogy Isten vezérelje továbbra is, és használja fel az Ő művében.”

*Rodica Stăncioiu,
édesanya.*

Hány évzáró ünnepség lesz még a Nagy Évzáróig?

A 2014-es év végzősei a csoportkép elkészítésekor álltak utoljára egymás mellett. Ám egységesek maradnak a tanulmányi évek alatt átélt szép tapasztalatok révén, és azon eltökélt szándékuk által, hogy Istennek akarnak szolgálni. Ám az Adventista Teológiai Intézet történelme tovább folytatódik azokkal, akik a következő években végeznek majd, beleértve azokat is, akik az idén sikeresen felvételiznek. Ám mégis reménykedünk abban, hogy Jézus Krisztus eljöveteleivel hamarosan véget vet ennek a megszokott folyamatnak.

A 2014-es év végzős hallgatóival az Adventista Teológiai Intézetben végzett diákok száma megközelítette a 2000-et. Nem tudjuk, még hány évzáró ünnepség lesz, de hisszük, hogy minden egyes elmúló pillanat egyre közelebb visz ahhoz az eseményhez, amikor majd minden hűségese várakozó a következő szavak kíséretében veheti át a „diplomáját”: „Jól vagyon jó és hű szolgám...” (Mt 25:21). ■

Emanuel Sălăgean,
az Adventista Teológiai Intézetet népszerűsítő iroda vezetője

Őrálló, meddig tart még az éjszaka?

Írta: Aron Moldovan

Ez a cikk a *Curierul Adventist* 2004 októberi számában jelent meg.

Fél évszázaddal ezelőtt az egyik vidéki gyülekezet szószékéről a lelkész lelkesen hirdette a keresztyén ember boldog reménységét – „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését” (Tit 2:13). Az első sorokban ült néhány gyerek. A gyülekezet örömmel hallgatta, amint a lelkész kedves, de határozott hangon kijelentette: „Kedves testvéreim és testvérnőim, nagyon közel van az a boldog pillanat, amikor találkozni fogunk drága Megváltónkkal. Ez az esemény annyira közel van, hogy ezeknek a gyerekeknek – és az első sorokban ülőkre mutatott – már nem is lesz idejük felnőni, az érett férfikorban levők nem fognak megöregedni, s még az idősök közül is egyesek életben látják meg az ember Fiának eljövételét.” Kijelentése alátámasztására idézett néhány igeszakaszt: „Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett... Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik... És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz... Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia” (Róm 13:12; Zsid 10:37; Jel 22:12; Mt 24:44).

Aztán a lelkész ugyanolyan hanghordozással, kedvességgel és lelkesedéssel folytatta prédikációját, és hangsúlyozta, sürgősen fel kell készülnünk, hogy majd a győzedelmes pillanatban fogadhassuk Urunkat, s „hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon békességben” (2Pt 3:14). Úgy tűnt, hogy a gyülekezet, beleértve az elől ülő gyerekeket is, egy mindenki által áhított álomvilágba ragadtatott el.

A teremben levő gyerekek között volt valaki, akit nagyon jól ismerek, s aki

felőtt korában teológiai tanulmányokat végzett, megházasodott, szülő majd nagyszülő lett, s az idén tölti 42. szolgálati évét abban az egyházban, amelyet annyira szeretett és szeret. Ez a személy épp e sorok aláírója.

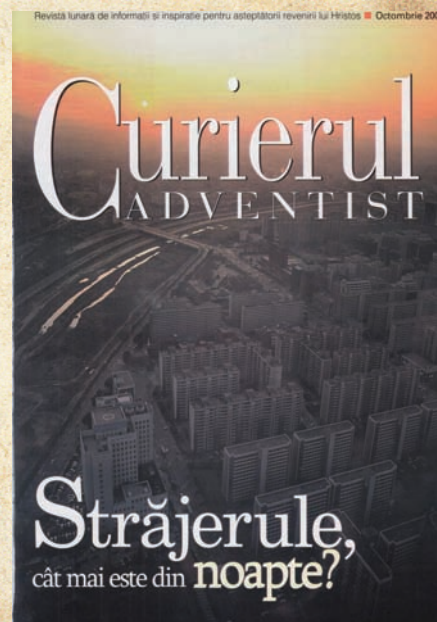
Ma, amikor a múlttól és a jelenről elmélkedünk, keserűséggel állapítjuk meg, hogy Megváltónk dicsőséges eljövetele messze elmaradt attól, amit a lelkész akkor mondott, s amit én 50 évvel ezelőtt olyan boldogan hallgattam. És felteszem én is a kérdést a Seirben levő hanggal egyetemben: „Vigyázz, meddig még az éjszaka?” (Ésa 21:11). Igaz, hogy míg Jézus emberként járt közöttünk, nem tudta pontosan eljövételének idejét (lásd Mt 24:36). De ez nem gátolta meg abban, hogy tökéletesen végezze munkáját, ezért bennünket sem kellene akadályozzon a munkában. De vajon nem kellene magyarázatot keresnünk Megváltónk látszólagos késésére?

Egyesek azt állítják, hogy a választ már megtalálták Hós 6:2 versében. Ott ezt olvassuk: „Megelevenít minket két nap múlva, a harmadik napon feltámaszt minket, hogy éljünk az ő színe előtt.”

Szerintük ez azt jelentené, hogy „egy nap az Ūrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap” (2Pt 3:8). S mivel már eltelt kétezer év, még mindig marad egy évezred, ami alatt fölébredhetünk. Megrettenek, amikor ezt a vélekedést olvasom.

Igaz, hogy Jézus nem nyilatkoztatta ki eljövételének idejét, azonban bátorított, hogy higgyük, miszerint hamarosan eljön, és azt kérte követőitől, hogy figyeljék a fügefa leveleit, amelyek hirdetik a meleg évszak közeledtét, és figyeljenek eljövételének jeleire (Mt 24:32-35).

A jelenlegi, bizonytalan és zavart helyzetet teljes mértékben kihasználhatja a hazugság atyja, az emberiség nagy csalója. Kihhasználhatja, hogy sokan csalódtak az eljövétel idejében, és hogy még nagyon sok évig eltarthat a Krisztust még nem ismerő többmilliárd emberért végzett missziómunka. A „világ ura” keresi a közönyt, a lelkesedés hiánya és az eljövétel iránti teljes érdektelenség jeleit. A szélsőségből, amelyben a hívó kijelenti, hogy „még a mai nemzedék idején” eljön Jézus – tulajdonképpen ez a megfogalmazás eredetileg benne volt a Gyülekezeti kézikönyvben – eljutunk a másik szélsőségbe, amikor azt mondjuk, hogy az eljövétel még akár évszázadokat is várthat magára. Ezzel egyházunk veszíti el egyik alapvető tulajdonságát – már nem adventista, mivel elveszítette önazonosságát. Vannak lelkészek, akik egyre ritkábban beszélnek az eljövételről, mások pedig

teljesen mellőzik ezt a tematikát, inkább a társadalmi, emberbaráti, szervezeti tevékenységekre fektetik a hangsúlyt. Ezek is fontosak, ám nem képezik azt a lényeges célt, amelyért alakult egyházunk. Az egyház célja elvinni az evangéliumot az egész világra, tanítványokká tenni az embereket és felkészíteni arra a nagy pillanatra, amikor megjelenik az, Aki életét adta az emberiség megváltásáért. A közeli eljövétel hirdetése egy erőteljes ösztönzést jelent a felkészülésre.

Mi a teendő? Hogyan hirdesd lelkesedéssel azt, hogy közel van eljövetele, ha nem hiszel benne?

Ezt senkinek nem ajánlom! Azt hiszem, csak két ésszerű út létezik: vagy visszanyerjük bizalmunkat a közeli eljövételben, vagy teljesen visszavonulunk, és nem leszünk egy olyan hitalapelv hirdetői, amelyben nem hiszünk. A harmadik út lehetne az egyház önazonosságának megváltoztatása, ami azonban teljesen elfogadhatatlan. Ám vajon visszaszerezhetjük tisztességes módon a közeli eljövételbe vetett bizalmunkat, és képesek vagyunk-e hirdetni azt kettőség nélkül? Azt hiszem, hogy igen! És hogyan? A visszajövetel hitalapelvének helyes megértése által, feltétel nélküli odaadással, hogy Isten vezérelhessen.

Különb, még ha növekszik is az egyház taglétszáma, és az egyház egyes szolgálattelvéi kemény munkát is végeznek, sokan elhagyják az egyházat, s akik maradnak, azoknak a lelki minősége gyengébb lesz.

Bár sokszor elhangzott már, újból hangsúlyoznunk kell, hogy Isten ígéreteinek teljesebbé feltételhez kötött és attól függ, hogy milyen magatartást tanúsítanak az ígéret várományosai. Az Izrael népének tett számos isteni ígéret nem válhatott valóra és nem is válhat már valóra, ám nem azért, mert Ő nem rendelkezik kellő jóindulattal és hatalommal, hanem „hitelenségük miatt” (lásd Zsid 3:12-19). Isten minden eszközzel megpróbálta ébredésre bírni őket, s amikor már mindent megtett, kijelentette: „elvétetik töletek Istennek

országa” (Mt 21:43). Ímé, pusztán hagyaték néktek a ti házatok” (Mt 23:38). Egészen más lett volna ennek a népnek a történelme, ha felismerték volna azokat az időket, amikor Jézus Krisztus vetette vizsgálat alá őket (lásd Lk 19:42). Az üdvösség kérdésében és a másokért végzett munkában az emberek meghíúsíthatják Isten rájuk vonatkozó tervét.

Ezzel tulajdonképpen nem veszíti érvényét Isten fennhatósága. Hatalmánál fogva Ő készített egy tervet. Ekképpen döntötte el, hogy a terv megvalósítása érdekében társul azokkal, akik válszólnak hívására. Megfelelő válaszukkal a keresztények siettetik „Isten napjának eljövetelét” (2Pt 3.12), hanyagságukkal, és azzal, ha minden mást fontosabbnak tartanak, késleltethetik is. Az izraeliták engedetlensége, hitetlensége és zúgolódása százszorosára növelte a pusztai vándorlás idejét (lásd 4Móz 14:20-23,30-33).

Igaz, hogy Isten tervei nem sietnek, és nem késlekednek, ám az ember, aki Isten munkatársa, általában vagy késik, vagy elhamarkodottan cselekszik, s ezzel kárt okoz Isten ügyének. Az Urat azonban nem lehet meglepni, mert minden helyzetben van megoldása, ám nem semmisíti meg döntéseink következményeit, csupán úgy vezeti az eseményeket, hogy a nyereség legyen nagyobb az emberi közöny okozta veszteségeknél.

Amikor olvassuk az Újszövetségben az eljövételről szóló leírásokat, nem kerülhetjük el levonni azt a következtetést, miszerint az esemény leírói úgy érezték, hogy Jézus eljövetele még a kereszténység első századaiban be fog következni. Különb, mivel magyaráznánk e szavakat: „Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett” (Róm 13:12). „Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik” (Zsid 10:37). „Mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak...” (1Thes 4:15). „Fiacskáim, itt az utolsó óra...” (1Jn 2:18). Azt hiszem, hogy a „vajmi kevés idő” Pál apostol számára nem

kétezer évet jelentett. A közeli eljövételbe vetett reménység minden keresztény vágya, aki élt és él ezen a földön. És ez így helyes. Csupán a várakozók élete hagyott kívánnivalót maga után, s emiatt lett elhalasztva az esemény.

Hiszem, hogy mennybemenetele óta Jézus a történelem bármelyik pillanatában eljöhett volna, ha minden feltétel adott lett volna. Az eljövétel ideje attól kezdve napjainkig közel van. Ám ez a rövid időszak nem telt le teljesen még ma sem, mivel nem években mérhető, hanem egy küldetés elvégzésében. Az eljövétel ideje és az esemény bekövetkezéséhez szükséges előfeltételek vannak bemutatva az ihletett írás üzenetében:

„A mennyei Gazda is várja az aratást, munkája és áldozata jutalmát. Krisztus az emberi szívekben ki akar ábrázolódni. Ezt azok által éri el, akik hisznek benne. A keresztény élet célja a gyümölcsstermés: Krisztus jellemének kiábrázolódása a hívőkben, hogy azután a gyümölcsstermés másokban is megismétlődjen és tovább folytatódjen...”

Krisztus sóvárogva várja, hogy képmása megmutatkozzék egyházában. Krisztus akkor jön el népéért, ha majd az Ő jellemét tökéletesen tükrözni fogja.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 67-68. old.).

Ez a pillanat egybeesik az evangélium hirdetésének befejezésével a világon: „És az Isten országának ez az evangélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jó el a vég” (Mt 24:14).

Tehát, „meddig tart még az éjszaka?” Válasz: amíg ki nem rajzolódik teljes mértékben Krisztus Urunk jelmeze az Ő népében, és amíg nem fejeződik be az evangélium hirdetése a világon. S ez nem valósult meg sem az első században, sem a reformáció idején, sem közvetlenül 1844 után, sem a tizenkilencedik század végén, de még ma sem. Mindig az történt, hogy a vas föl lett hevítve a megmunkáláshoz szükséges hőfokra, de a munka befejezése előtt a munkások karjai elgyen-

gültek, ezért mindig újra kellett kezdeni a munkát.

A nagy csaló minden alkalommal sikeresen okozott zavargásokat, az egyház figyelmét elterelte a legmagasztosabb céltól, míg mások hitalapelvi tévedéseket és pogány gyakorlatokat sajátítottak el, vagy az elméleti igazságot túlon túl hangsúlyozták a szeretet és a gyakorlati élet kárára. A hetednap advent mozgalomnak is megvoltak a szomorú tapasztalatai. Ezért vagyunk még ma is ezen a sötét földön.

Testvérek és testvérnők egy csoportja gyűlt össze 1856-ban Battle Creek-ben, amikor Ellen G. White azt az üzenetet kapta, hogy a jelenlevők közül egyesek élve látják meg Urunk eljövételét, míg mások meghalnak és nem lesz részük a hét csapásból. Aztán idővel mindannyian meghaltak, és nem teljesedett be ez a látomás.

S miközben egyre kevesebben maradtak életben ebből a csoportból, Ellen G. White arra kényszerült, hogy magyarázatot adjon szavaira. Válaszában tulajdonképpen arra mutatott rá, hogy a maradék egyház Izrael népéhez hasonlít, amely néhány nap helyett 40 évig volt kénytelen vándorolni Kánaán felé. Ha az Isten által elvárt tempóban haladtak volna, ha megengedték volna a Szentléleknek, hogy alakítsa életüket, hogy elvégezhesék a világ figyelmeztetésének munkáját, akkor Jézus már a tizenkilencedik század befejezése előtti évtizedekben eljöhethetett volna.

Abból fakad annak az elméletnek a visszautasítása, miszerint Jézus eljövetele már nagyon régen bekövetkezhethetett volna, hogy az emberek nem értik a feltételes és a végidei prófécia közötti különbséget, de abból a félelemből is fakad, hogy ezzel talán emberi cselekedetektől tesszük függővé Istent. Ha elismerjük, hogy a feltéte-

les prófécia úgy írják le a jövőt, ahogy be kellett volna következzen, ha Istennel együttműködik népe, és ha elismerjük, hogy a végidei prófécia azt írják le, ahogyan be fognak következni az események, s ebbe beleértendő az isteni előrelátás minden előfeltétele is, akkor már nincs helye annak az érvelésnek, hogy ha Jézus eljött volna 1844 előtt, akkor nem teljesedhetett volna be a 2300 prófétikus napról szóló, vagy más hasonló jóvendölés. A végidei prófécia (Dániel és Jelenések könyve) olyan jóvendölések, amelyek beteljesedéséről csak Istennek van tudomása, és ezek nem feltételes prófécia. Ha nem teljesednének, akkor nem lettek volna megjövendölve.

Isten egyeduralmát semmivel sem csorbítja az, hogy egyes feltételes prófécia nem teljesedtek be. Ő maga döntött úgy, hogy együttműködik a következtelen és ingadozó emberrel. A kudarc nem az övé, hanem az emberé. Felkínálta az embernek a nemes jellem fejlesztésének lehetőségét, amikor jóindulatát fejezte ki iránta.

Most pedig tegyünk fel egy lényeges kérdést, amelynek megválaszolása érvényes lehet a címbeli kérdésre is: mennyi időre van szükség ahhoz, hogy felkészítsük a világot a második eljövételre? Azt hiszem, a választ az Úr Jézus tapasztalatában találjuk meg. Ő eljött a földre, életét a mennyei Atya kezébe helyezte, s bár hozzánk hasonló ember volt, de büntelen, Néki adatott a Szentlélek teljessége.

Csupán három és félévnyi nyilvános munkássága után a világ már nem tűrte el Őt. A világi lelkiület és az Ő élete éles ellentétben állt egymással. S bár a zsidók és vezetőik elismerték, hogy „ez az ember sok csodát mível” (Jn 11:47), olyanokat, amit Sátán nem képes megtenni, mégis „azon tanakodának, hogy

őt megöljék” (53. vers). Eljutottak türelmük határához: ha nem öljük meg Őt – gondolták –, akkor mi pusztulunk el. Ha nem tesszük el láb alól, akkor mi leszünk eltávolítva és hiteltelenné válunk. Ezért tehát „jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen” (50. vers). Ebben a pillanatban döntöttek Jézus halálra ítéeléséről, és a megfelelő pillanatban alkalmazták is azt.

Felteszed a kérdést kedves olvasó, hogy mennyi időre lenne szüksége a mai világnak, hogy egy hasonló döntést hozzon, ha Isten mai népe teljes mértékkel tükröznék Jézus képmását, ha élné az igazságot, és csak az igazságot, a teljes igazságot, és az Üdvözítőjéhez hasonló hatalommal hirdetné azt? Most nem gondolok mind a 14 millió megkeresztelt adventistára, hanem sokkal kevesebbre, talán 140 000-re, ami 1%-ot jelent minden nemzetből, népből és nyelvből, hogy ők hirdessék a végidei üzenetet. Mennyi ideig tűrné el őket ez a gögös világ, amely a kedvteléseknek hódol és az anyagi javak rabszolgájává lett? Nem hiszem, hogy három és fél évnél hosszabb ideig tűrne a világ egy olyan egyházat, amely Szentlélekkel és a Jézus Krisztus szeretetével telt, s amely legfontosabb célkitűzésének a világ figyelmeztetését és megtérésre hívását tartaná. Ilyen helyzetben összefognának a vallási és politikai vezetők, a világ két táborra oszlana, egyesek Isten, mások az ellenség oldalára állnának, rövid idő alatt kiadnák a kivégzési rendeletet, felpörögnének a végidei események, és Jézus Krisztus dicsőséges eljövetele bekövetkezne.

„Órálló, meddig tart még az éjszaka?”

– Addig, „míg Jézus Krisztus jelleme tökéletesen vissza nem tükröződik népében.” Míg minden emberi lény tudatában lesz az Isten szeretetének és e szeretet visszautasításának következményeivel. És akkor jön el a vég. Addig azonban lehet, hogy lesz még „vajmi kevés idő”. Így lesz, ha nem ébredünk fel! ■

Az armageddoni nagy meglepetés

Ez a cikk a „Készülődés az Armageddonra” című IX. tanulmány folytatása, és a legutóbbi két cikkre épül (X. és XI.), melyek Babilon sorsát taglalták (Jel 17–18). A 15. fejezettől kezdődően a Jelenések könyve olyan eseményeket mutat be, amelyek ha bekövetkeznek, lelki szempontból már semmi változást nem hoznak. Ez a próbaidő lezárulása utáni időszak, melyet népiesen a kegyelem idő lezárásának is nevezünk, amikor majd Jézus befejezi közbenjárói tevékenységét. Azonban felbecsülhetetlen értéket képvisel az a jövődőlés, amely arról az időszokról szól, mely alatt Jézus a kegyelem trónusa előtt végzi szolgálatát.

A hét csapás és az Armageddon

A mennyei hét haragpohár a kegyelmi idő lezárása után töltetik ki a földre. Az első négy pohár a földet, a tengert, a vizek forrásait és a napot érinti (Jel 16:2-9) – vagyis az egész bolygót. Ezek a csapások az emberiséget sújtják, amely miközben elutasítja Istent, elismeri a fenevad uralmát. A következő két csapás (Jel 16:10-16) a Jel 17. fejezetéhez kapcsolódik, mivel az ötödik csapás a fenevadat, a hatodik pedig Babilont (a paráznát) sújtja. Az ötödik csapás a fenevad trónjára árad ki, s ezzel alapjaiban rendül meg annak uralma. A hatodik csapás pedig Babilon gyenge láncszemére, az Eufrátesre árad ki. E csapás idején egy utolsó erőfeszítéssel próbálják ellenőrzés alatt, és egységben tartani a fenevad királyságát. „És láték a sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijöni, a békákhoz hasonlókat; mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára. Egybegyűjték azért őket a helyre, amelyet zsidóul Armageddonnak neveznek” (Jel 16:13-14,16).

Armageddon: földrajzi hely, vagy idő?

Látszólag könnyű válaszolni erre a kérdésre, mivel János egy bizonyos helyet nevez Armageddonnak (görögül *topos*). Ám ne feledjük, hogy a Jelenések könyvének földrajza jelképes. Biblikus és logikus érvek alapján helytelen ez alatt a Közel-Kelet egy földrajzi helyét érteni, ahová majd elfer minden nemzet hadserege. A Jelenések könyvében megemlített nemzetek, népek vagy városok, mint Babilon, Jeruzsálem, Sodoma, Egyiptom, Góg és Magóg azért a jelentőségükért vannak megemlítve, amelyeket legtöbb esetben az Ószövetségben találunk meg. Mit jelent tehát az „Armageddon”? Ez egy héber eredetű összetett szó. Két szóból tevődik össze: „hegy” és „Meggidó”. Még e szó összetettsége is arra utal, hogy Armageddon nem egy szó szerinti hely, mivel az ókori földrajzban sehol sem létezett Meggidó-hegy.

Csalásának végső aktusaként az Antikrisztus, vagyis Sátán, Krisztusként jelenik meg.

A Meggidó-völgyének azonban nagy jelentősége van. Ez az a hely, ahol Júda utolsó jó királyát, Jósiást megölték. Ha összevetve olvassuk el 2Kir 23:29 és 2Kron 35:21-22 verseit, akkor egy igen érdekes kép rajzolódik ki előttünk. Jósiás idejében az egyiptomi fáraó, Nékó hadat üzent az asszír uralomnak, és az Eufrátes folyó mellett szállt hadba. Az Egyiptomból Asszíriában vezető út Júdában Meggidón át vezetett. Jósiás nem tudta, mire vélni ezt az egyiptomi csapatmozgást, amely áthalad országán, ezért hadba vonult Egyiptom ellen, mivel úgy érezte, hogy kötelessége megvédeni az országhatárokat. Nékó üzenetet küld Jósiásnak és két érveléssel próbálja

megállítani őt: (1) Egyiptom nem Júdával, hanem Asszíriával áll hadban; és (2) Isten küldte el Nékót és parancsolta meg, hogy siessen. Ezzel a fáraó azt sugallja, hogy ha Jósiás akadályozza Egyiptomot, akkor Isten terve ellen cselekszik, és ez azt is jelentheti, hogy az Úr büntetésből megsemmisíti Jósiást. Ám a zsidó király, aki Isten részéről számos előjogban részesült, nem hajlandó elfogadni egy pogány ember tanácsait a mennyei gondviselésre vonatkozóan. És nem fordul vissza. Sőt, ellenkezőleg, harci öltözetet ölt magára és hadba vonul. S ennek következtében Nékó megöli Jósiást Meggidó-völgyében.

Ellen G. White azt mondja, hogy Jósiás büszkeségből utasította el Nékó figyelmeztetését, és hogy Isten nem vádolható azzal, hogy nem teljesedett be ígérete, miszerint Jósiás békében és az étellel betelten fog meghalni. Jósiás királyi ruháját harci öltözékre cserélte, és a harcmezőn lelte halálát. Meggidó egy olyan hely, ahol két birodalom állt szemben egymással, s ahol Isten engedetlen népe (melyet Jósiás jelképez) két fél között dúló küzdelem mellékszereplőjeként esett el. A keresztény egyházra vonatkozóan ennek az a jelentősége, hogy az egyháznak sosem lenne szabad beavatkoznia az állam ügyeibe. Sátán ezt fogja felhasználni, ezért az engedetlen keresztény egyház harci ruházatot ölt magára, és Armageddonnál fog elesni, mivel olyan harcba vonul, amely nem az ő küzdelme. Ezért mondta Jézus Jel 16:15 versében: „Boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit.” A Meggidó pedig a „dicső és szent hegy” (Dán 11:45), és egy jelkép Isten népe számára. Ennek értelmében Armageddon az Isten elleni lázadás végidei pillanata, amikor majd a hamis egyház mellékszereplőként elesik, és az igazi egyház „megszorongattatik”. A fenevad és a föld királyai Babilon ellen lázadnak és pusztává teszik azt (Jel 17:16), majd a Bárány és követői ellen fordulnak.

Ki az, Aki jön?

Miért egyesülnek a világ urai a Bárány ellen? S hogy is képzelik, hogy győznek? Ez csak azzal magyarázható, hogy be lettek csapva. Az a tény, hogy Sátán „átváltoztatja magát világosság angyalává” (2Kor 11:14), arra enged következtetni, hogy a történelem utolsó szakaszában démonok egész serege jelenik meg angyalok képében. Amikor azt olvassuk Jel 16:15 versében, hogy a démonok elmennek a föld királyaihoz,

hogy hadsereget toborozzanak az armageddoni küzdelemre, nyilvánvaló, hogy jó angyalokként jelennek meg. Érdekes, amit Pál ír, és pedig hogy „[a bűn emberének, vagyis az Antikrisztusnak] eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival” (2Thess 2:9). Az Úr Jézus eljövetele előtt tehát bekövetkezik az Antikrisztus eljövetele. Csalásának végső aktusaként az Antikrisztus, vagyis Sátán, Krisztusként jelenik meg, s a föld királyai összegyűlnek Armageddonra, hogy megküzdjenek az „ellenséggel”, amelyről valójában nem is tudják, hogy maga Krisztus.

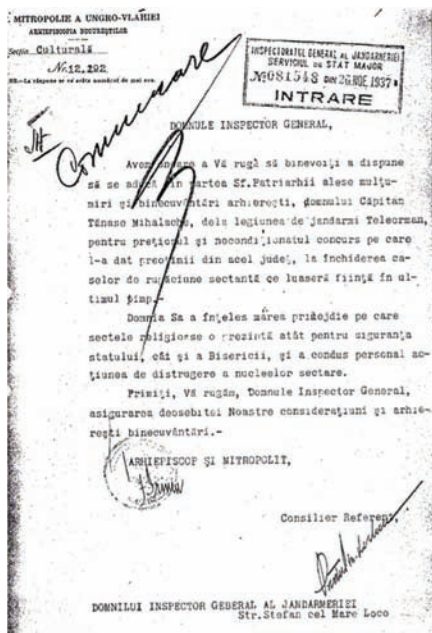
Mihai Eminescu „Amikor a tenger” című verse 1869-ben jelent meg, ám kevesen tudják, hogy a költő csak 1882-ben látogatott el Konstancára, és látta meg először a tengert. Valószínűleg 1867-ben írta a verset, amikor a giurgiu-i kikötőben dolgozott rakodómunkásként, ami azt jelenti, hogy a „tenger”, ami versírásra ihlette, lényegében a Duna volt. S miközben az olvasó engedi magát elragadtatni a tengeri jelzőktől, metaforáktól, talán nem is sejtí, hogy az ihlet forrása lényegében a Duna. Ezzel is szemléltethető, hogy a harag időszakának végén (hatodik csapás) az emberiség az Antikrisztus jeleit a mennyei eredet bizonyítékainak tulajdonítja, s akkor jön rá arra, hogy Aki eljön az ég felhőin, az nem az emberiség ellensége, hanem a Megváltó, akinek hátat fordított.

A találkozás pillanatáról (Jel 19) pedig majd a következő számban. ■

Laurențiu Moț,
Újszövetség-tanár,
Adventista Teológiai
Intézet

Semmi sincs új dolog a nap alatt

„Ami volt, ugyanaz, ami ezután is lesz, és ami történt, ugyanaz, ami ezután is történik; és semmi nincs új dolog a nap alatt.” (Préd 1:9)

A két világháború közötti időszakot joggal nevezhetjük az Adventista Egyház egyik legvirágzóbb korszakának. A sajátos szervezési formával rendelkező adventisták telve voltak lelkesedéssel, és egyre inkább készek voltak dolgozni az emberek üdvössége érdekében. Egyes hívők, akik az első világháborúból hazatérve hozták magukkal az új hitet, otthon beszélni kezdték erről embertársaiknak. Ők sokkal inkább hasonlítottak egy teológiai iskola végzőseire, mint háborúból hazatérő katonákra. S az eredmény nem sokáig váratott magára. Ami pedig az ifjakat illeti, a Generál Konferencia akkori folyóiratában ezt olvassuk róluk: „Romániában, ahol több mint 10 000 gyerek és ifjú csatlakozott hozzánk, egy szép és modern iskolánk épült a csodálatos Brassó városában. Hálásak vagyunk Istenünknek ezért a kiváló képzést nyújtó iskoláért, ahol a romániai ifjak megtanulhatják, hogyan vehetik ki részüket Isten művének befejezésében.”¹ Abban az időben Romániát „a nyitott kapuk országa” jelzővel illették.² Erdélyben hallgatólagosan a vallásszabadságra vonatkozó magyar törvények voltak érvényben, amelyet azonban nem néztek jó szemmel a történelmi egyházak. Az adventisták ifjúsági kongresszusokat, missziós összejöveteleket szerveztek nagy létszámú jelenléttel, amelyekről még a külföldi adventista kiadványok is tudósítottak.³ S a legtöbb adventista élte is megszerzett hitét.

Akadályok a fény útjában

Ebben az időben a helyi és megyei hatóságok együttműködtek a csendőr-alakulatokkal, a „szektás imaházak bezárása”, valamint a „szektás sejtek elpusztítása” érdekében,⁴ amelyek egyre inkább elszaporodtak, s ez kiváltotta más egyházak vezetőinek az elégedetlenségét. A legdurvább eszközöket alkalmazták, s egyes esetekben sikerrel oszlattak fel gyülekezeteket, zártak be

imaházakat.⁵ A Dâmbovița megyei Buciumeni községben levő helyzet csak egyike ezeknek az eseteknek.

Kudarcba fulladt próbálkozás

Egy ilyen eset volt 1935 tavaszán a Fehér megyei Alsógáld községben is. Az ottani hívők lelkesen és látható módon élték hitüket, s ez zavarta a hatóságokat, akik készek voltak közbelépni, főleg annak tudatában, hogy a megyei főispánság sem nézi jó szemmel az új vallási közösség terjedését, gyarapodását. Raicu Deonisie és Dancea Teodor alsógáldi adventistákat letartóztatták, miközben „szektás propagandaanyagot”, folyóiratokat és broszúrákat terjesztettek Boroskrakkón. A helyi rendőrség azonnal bűnügyi eljárást indított ellenük, amelyet a gyulafehérvári törvényszék elé terjesztettek. Az ügy kapcsán a bíróság kérte az alsógáldi gyülekezet működési engedélyének bemutatását is. Ezt tudva a helyi rendőrőrs parancsnoka, Florea Bălan, a polgármesterrel közösen, az akkori törvények értelmében a működési engedély ellenőrzését rendelte el, amit épp 1935. március 9-én, szombaton, az istentisztelet alatt ejtettek meg. S mivel az engedély a megyei törvényszéken volt, s nem lehetett felmutatni, ezért fenyegetések és gúnyolódás közepeztette azonnal elrendelték, hogy a hívők hagyják el az imaházat. „Ezután bezárták az imaházat és eldobták a kulcsot.”⁶ A gyülekezet működésének engedélyezésére hivatott tárgyalások azonban sikertelennek bizonyultak. A Román Unió 1935. április 7-én egy átiratot küldött az Országos Csendőrfelügyelőséghez, kérve az ottani helyzet tárgyilagos megoldását. A levéltári iratokból kitűnik, hogy a főispánság, a csendőrség és Florea Bălan közös frontot alkottak ez ügyben. A fent említett vádak mellett azt is állították, hogy az imaházban valójában református hívők gyülekeznek. Abban az időben a református vallás nem volt engedélyezett. A megoldás késleltetése tovább folytatódott. A Román Unió 1935. május 28-án egy újabb átiratot fogalmazott meg a Kultuszminisztériumhoz, kérve a kérdés meg-

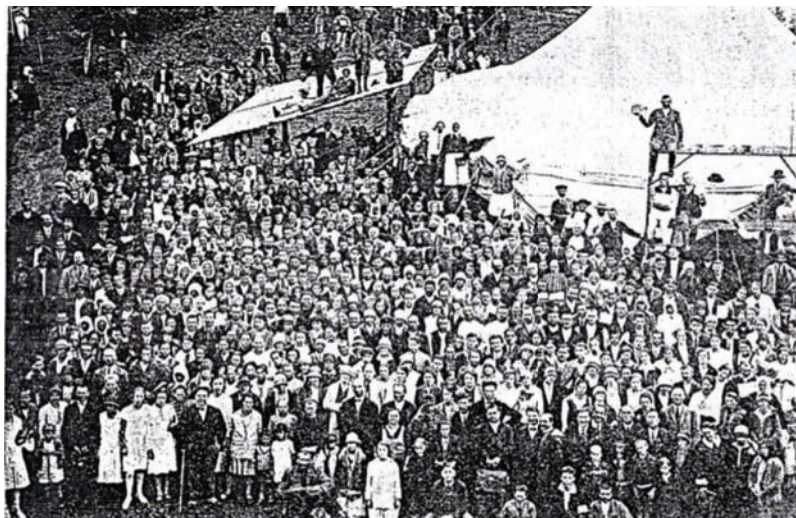
oldását. Ennek következtében a minisztérium jelentést kért a hatóságoktól és az ügyben érintett felektől. Nyilvánvaló volt, hogy a hatóságok az Adventista Egyházzal szemben újból közös frontot alkotnak. Minden intézmény az akkori törvényekre hivatkozott, amelyeket valójában tendenciózus módon alkalmaztak. Végül az 1935. július 5-én kelt átiratban az Országos Csendőrfelügyelőség azt a következtetést vonta le, hogy a helyi hatóságok a törvénynek megfelelően jártak el, de hogy mégis valami változzon, újra engedélyezték az imaház megnyitását, és visszaadták a működési engedélyt is.⁷

A tanúk kihallgatásai a következő hónapokban is folytatódtak.

Az alsógáldi rendőrfőnök, Florea Bălan, a polgármester, Trif M., és a tövisi csendőralakulat parancsnoka, Popescu Constantin fenntartották nyilatkozataikat, és magukat védve azt állították, hogy mindenért az adventisták a felelősek.

Az eseményekről az alsógáldi gyülekezet presbiterének, Cetean Petrunak is tanúvallomást kellett tennie. A nyilatkozat mondatai között észlelhető következtelenség határozottan azt mutatja, hogy a vallomását valaki diktálta, s ezzel próbálták a hatóságok igazolni az eljárást.

Am az ilyen esetek ellenére is nagyon szépen fejlődött az Adventista Egyház. Elődeink, akik közül már sokan megpihentek és várják Jézus visszajövetelét, elmesélték hitük tapasztalatait, mely bizonyítja, hogy minden akadály ellenére Isten volt jelen közöttük.

Ők igen... és mi?

Az év elején Ted Wilson, a Generál Konferencia elnöke az Adventista Egyház jelenlegi helyzetére vonatkozó jelentésében említést tett arról, hogy a tagok nem igazán vesznek részt a lelki tevékenységekben. A rendelkezésünkre álló modern eszközök – televízió, rádió, kiadóhivatalok, iskolák és mások – mellett megszoktuk, hogy másokra hagyjuk a munkát, általában azokra, akiket ezért fizet az egyház. A szabadság és a rendelkezésünkre álló lehetőségek nem bizonyultak a legáldásosabbnak abban, amit Isten vár el tőlünk. Szeretünk kapni, szeretjük, ha kiszolgálunk, észrevesznek, és a legtöbbször elfelejtjük, hogy hol is a helyünk az egyházban. A prófétikus idő, melyben élünk, arra kötelez, hogy értékeljük át újra viszonyulásunkat Isten művéhez. Úgy gondolom, hogy MOST az ideje az előre megjövendölt ébredésnek a valóságra, amelyben élünk, s amelyet rajtunk áll, hogy Jézus oldalán megváltoztatunk-e vagy sem. S mivel... „semmi nincs új dolog a nap alatt”, Isten felkészülten szeretne látni bennünket az eljövendő időre. Ezért tehát... MOST! ■

1. *The Adventist Review and Sabbath Herald*, 1936. május 29., 45. old.
2. „Rumania, The Land of the Open Doors”, *The Adventist Review and Sabbath Herald*, 1937. május 20., 12. old.
3. U.o. 13. old.
4. Országos Csendőrfelügyelőség, Dosszié: B7/1937, 242. old.
5. *Universul*, 1935. június 10.
6. A romániai Hetednapos Adventista Evangéliumi Gyülekezetek Uniójának átirata, Országos Csendőrfelügyelőség, Dosszié: 19. 32. old.
7. Országos Csendőrfelügyelőség 2931. átirata, Dosszié: 14. 32. old.

Iosif Suciú lelkész,
Dél-Erdélyi Egyház-
terület

Dicsérjétek az Urat!

Zsolt 146

Az alábbi táblázatban keressétek meg a 146. zsoltár egyik versének szavait, amelyeket, ha megtaláltok, írjatok be a táblázat alatt levő sorokba. Melyik versről van szó? Tanuljátok meg kívülről!

I	T	R	A	I	O	L	K	N	D
B	X	P	E	V	S	W	V	O	I
C	A	T	R	T	Z	H	J	K	L
A	E	F	X	U	R	A	T	Z	Z
H	J	L	A	U	D	A	N	M	L
E	C	A	T	Y	V	O	I	U	O
W	D	I	C	S	É	R	D	T	M
F	V	O	I	G	H	J	M	E	U
D	U	M	N	E	Z	E	U	L	G
C	V	B	F	I	N	M	V	O	Y

----- URAT, DICSÉRD -----

A tíz csapás

Milyen sorrendben történtek meg a csapások Mózes idejében, amikor az egyiptomi fáraó nem volt hajlandó szabadon engedni Izrael népét?

Alina Chirileanu
társigazgató, Gyermek-
osztály, Román Unió

- tetvek _____
- a víz vérré változott _____
- döghalál _____
- sáskák _____
- az elsőszülöttek halála _____
- békák _____
- fekélyek _____
- háromnapos sötétség _____
- ártalmas bogarak _____
- jégeső és tűz _____

Megoldás: (a – 3. csapás – 2Móz 8:16-19; b – 1. csapás – 2Móz 7:14-25; c – 5. csapás – 2Móz 9:1-7; d – 8. csapás – 2Móz 10:1-20; e – 10. csapás – 2Móz 12:19-31; f – 2. csapás – 2Móz 8:1-15; g – 6. csapás – 2Móz 9:8-12; h – 9. csapás – 2Móz 10:21-29; i – 4. csapás – 2Móz 8:20-32; j – 7. csapás – 2Móz 9:13-35)

Hutu és tuszi – avagy mit nem jelent a megbocsátás?

Amikor 1994. április 6. és július 4. között a kelet-afrikai régió csodás országa, a „Nagy tavak” és az „1000 domb” országa, Ruanda az „1000 domb poklává” változott, akkor kevesen gondoltunk arra, hogy a huszadik század utolsó népiirtása (a többségi hutuk gyilkolták a kisebbségi tuszi törzs tagjait) szinte kitörölhetetlen nyomokat hagy még a régióban élő adventisták életében is.

A mézslárlás utáni években a túlélők tanúvallomásaikban még az egyházvezetőket is megvádolták. S közel tíz évvel a tömeggyilkosságok után a nagy nemzetközi hírügynökségek sorra közzölték a hírt: egy 78 éves adventista lelkész, a ruandai Adventista Egyház volt elnöke tíz év börtönbüntetést kapott, mert népiirtással vádolták és bűnösnek találták. Fiával, a 45 éves orvossal, az egyház kórházának vezetőjével együtt ítélték el, aki 25 év börtönbüntetést kapott.

Lelkész és fia, egy lelkigondozó és egy orvos, akiket Isten azért rendelt, hogy életet mentsenek, személyesen vezették a hutu milíciákat oda, ahol a védtelen tuszik rejtőzködtek. Egy másik alkalommal tuszi törzshöz tartozó személyek a harcok elől menekülve az adventista kórházban kerestek menedéket, s könyörögtek a lelkésznek, Isten emberének, hogy vegye védelmükbe őket, sőt még azt is elmondták neki, hogy másnap kivégzés vár rájuk. Az egyházi intézményben meghúzódo néhány száz testvér és testvérnő közül csupán néhányan éltek túl a vérengzést.

Milyen alakot ölthet a túlélők részéről a döbbenet és megbocsátás hittestvéreik, volt lelkészeik és orvosaik iránt? Van-e olyan egyházon belüli fórum, amelyet mozgósítani kellene annak érdekében, hogy el lehessen tekinteni azon napok fölött? Azok, akik túléltek a vérengzést, azóta hányszor olvassák és hallgatják a megbocsátásra felszólító üzenetet, és milyen mértékben feledhető el az a gonoszság, amely számos életet kettétört?

De mit jelent számunkra a megbocsátás, akik – a legtöbben – nem éltünk át háborút, sem éhséget, s egyre többen vannak, akik még a kommunista időszakot sem, de mégis felemlegetjük és fájjaljuk (néha) szándékos gonoszságát azoknak,

akik ugyanoda és ugyanakkor járnak gyülekezetbe, mint mi?

Az „együttélés” elkerülhetetlenül olyan alkalmatok szül, amikor különböző módon megbántjuk egymást. Egymást megbántó emberekből álló közösségekben azonban nagyon fontos a megbocsátás. Éppen ezért a megbocsátás gyakorlása közben realista módon kellene gondolkodnunk:

1. Azt mondják, sőt prédikálják: „Megbocsátani tulajdonképpen azt jelenti, hogy azt állítod, nem befolyásol téged az, ami megsebzett.” Ez hazugság. Az az igazság, hogy igenis fáj, s a probléma kikerülése nem jelent megoldást. Megbocsátásra és nem elkendőzésre van szükség.

2. Egyesek azt hiszik, hogy a megbocsátás révén el tudjuk távolítani a fájdalmat, de ha még mindig fájdalmat érzünk, akkor tulajdonképpen nem bocsátottunk meg igazán. Ám a megbocsátás nem jelenti azt, hogy azonnal elillan a fájdalom.

3. Sokan állítják, hogy a megbocsátás feledést jelent. Be kell ismernünk, hogy nem tudunk felejtetni. Mindig eszünkbe fog jutni, a különbség csak az, hogy nem kell, és nem is fogjuk szükségét érezni annak, hogy az emlékezőtehetséget valaki ellen használjuk. Az emlék marad, de eltűnik a bosszú.

4. Mások viszont azt állítják, hogy a megbocsátással lényegében azt sugalljuk, hogy az emberi kapcsolatok olyanok lesznek, mint korábban voltak. Ám ez egyszerűen lehetetlen. Egy bizonyos kapcsolat soha nem lesz már olyan, mint régen, és ezzel a gondolattal meg kell békülnünk. Meglehet, hogy Isten kegyelme által százszor jobb lesz, de akkor sem lesz olyan, mint volt előtte.

„Hutu”, esetleg „tuszi” vagy? Egyik is, másik is. Tévedünk, és tévednek ellenünk. Vágyunk arra, hogy megbocsásson nekünk, és meg kell bocsátanunk. Említhetünk-e a ruandai helyzetnél súlyosabbat, amely ezen a földön megtörtént?

Isten lényegében ad és megbocsát. Ezért lendült munkába a megváltás folyamata, amely a keresztnél érte el a csúcspontját. Az isteni megváltás valóság, és nem azért, mert ezt állítja a Biblia, hanem azért, mert hatása van az emberek életére, Isten népére, amely nevezheti magát a bűnösök közösségének, akiknek meg kell bocsátaniuk. ■

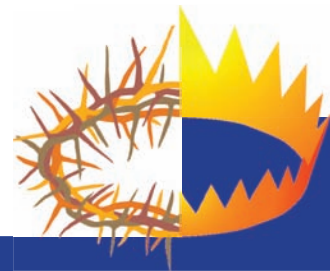

Marius Munteanu,
a Romániai Hetednapos
Adventista Egyház
elnöke

Képzési tanfolyamok a keresztény életvezetés területén

2014. szeptember 26–28.

Teológiai Adventista Intézet, Cernica

Meghívottak:

Generál Konferencia:

- Erika Puni, igazgató
- Mario Niño, igazgatóhelyettes
- Larry Evans, igazgatóhelyettes

Inter-Európai Divízió:

- Paolo Benini, igazgató
- Corrado Cozzi, igazgatóhelyettes

Résztevők:

- fiatalok
- a konferenciák és az Unió képviselői
- ifjúságvezetők
- Keresztény életvezetés Osztály gyülekezeti képviselői
- laikus tagok

Szállás és étkezés díja:

- kb. 70 euró

Új: Külön program fiataloknak
www.eud.adventist.org

Feliratkozás a konferencia Keresztény életvezetés Osztály felelőségénél.